

DECEMBER 1980

de

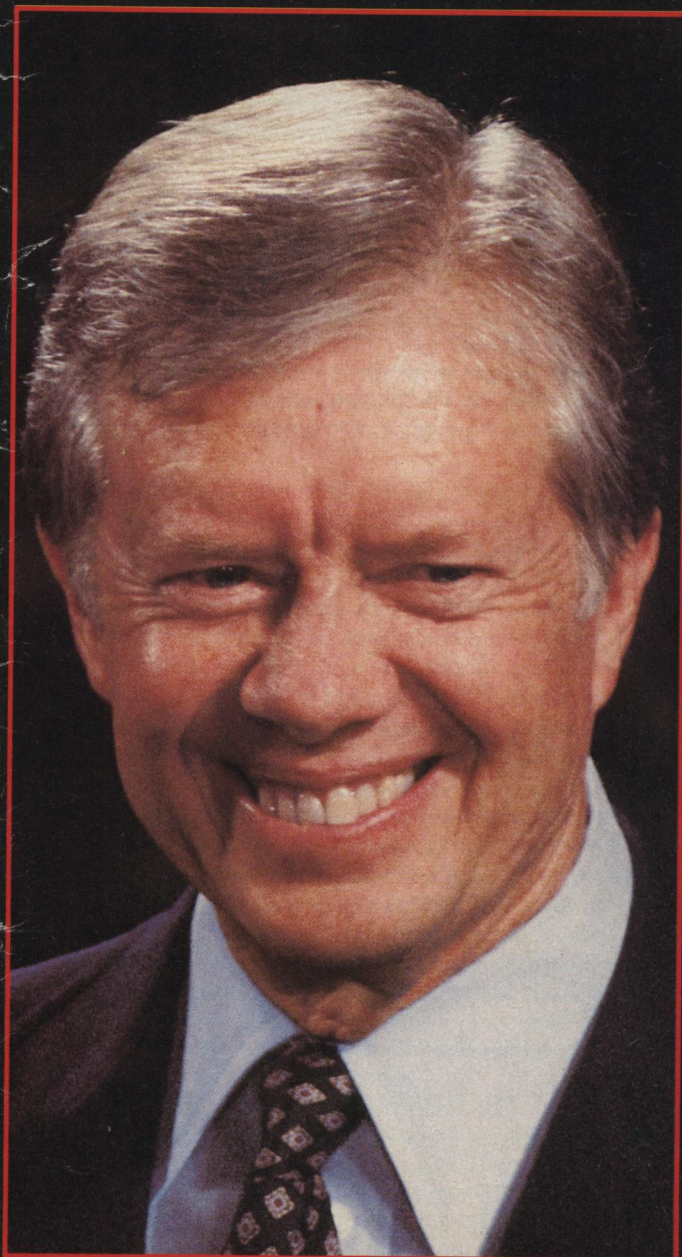
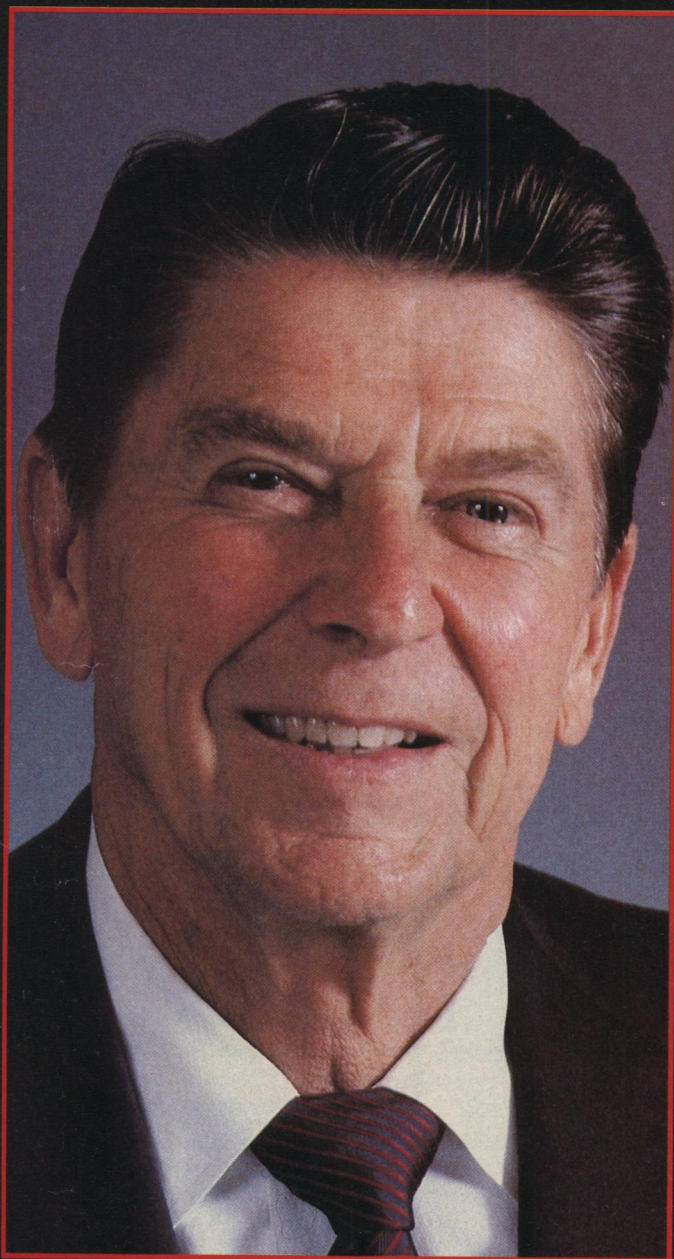
ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

IK . . . ? EEN GEWOONTEDIER?

EEN VOLK GENEZEN

DE VLUCHTELINGENCRISIS — SPOEDIG TEN EINDE

Was dit de laatste verkiezing?

de ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

13e jaargang No. 10

december 1980

ARTIKELEN

Geen politieke verkiezingen in de Wereld van Morgen!	3
Rassenrellen — gevolg van falende rechtspraak	5
Deel 7: Een stem te midden van godsdienstige verwarring	6
Ik . . . ? Een gewoontedier?	7
De vluchtelingen crisis — spoedig ten einde	10
Een volk genezen	14
Europa moet zijn macht en invloed herstellen	20

RUBRIEKEN

Persoonlijk van de hoofdredacteur	1
-----------------------------------	---

BIJ ONZE OMSLAG

De Amerikaanse presidentsverkiezing van 1980 zou weleens de meest beslissende verkiezing in de geschiedenis van de VS geweest kunnen zijn. Hier afgebeeld de leiders van de twee grootste partijen — de Democratische president Jimmy Carter, 56, en de Republikeinse uitdager Ronald Wilson Reagan, 69. De kandidaten van de kleinere partijen, niet op de omslag, waren o.a. Barry Commoner en Edward E. Clark, terwijl John B. Anderson als onafhankelijk kandidaat meedeed. Sinds Abraham Lincoln heeft nog geen enkele president, wanneer deze gekozen werd in een jaar dat door het getal 20 deelbaar is, zijn ambtstermijn overleefd of het tot de volgende verkiezing gebracht.

Omslagfoto's: Mike Norcia — Sygma (links) en Leif Skoogfors — Gamma/Liaison (rechts)

Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)

Ons telefoonnummer is: 030-317117

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

Voor *The Plain Truth* schrijf naar:

• Europa, India, Afrika: P.O. Box 111, St. Albans, Engeland AL2 2EG

• Verenigde Staten: 300 W. Green Street, Pasadena California 91123

• Canada: P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2

• Australië en Zuidoost-Azië: P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australia

• Nieuw-Zeeland: P.O. Box 2709, Auckland 1

• Zuid-Afrika: P.O. Box 1060, Johannesburg

• Filippijnen: P.O. Box 2603, Manila 2801

• Latijns-Amerika: P.O. Box 5-595, Mexico 5, D.F.-Mexico

• Caribisch gebied: P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

GEEN ABONNEMENTSPRIJS:

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerkers zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.

België: Postrek.: No. 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Antwerpen, No. 721 5205043 11. **Nederland:** Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College. Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland). Het Engelstalige moedertijdschrift *The Plain Truth* wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College, Pasadena, Californië. De Nederlandse editie wordt uitgegeven te St. Albans, Engeland. ©1980 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

Oprichter en algemeen hoofdredacteur:
HERBERT W. ARMSTRONG

Hoofdredacteur:
Herman L. Hoeh

Eindredactie en vormgeving:
Dexter H. Faulkner

Adjunct-hoofdredacteur:
Raymond F. McNair

Nieuwsbureau:
Gene H. Hogberg

Redacteuren:
Jeff Calkins, Roderick C. Meredith, Donald D. Schroeder, Clayton Steep, Keith Stump

Assistent-redacteuren:
Sheila Graham, Norman L. Shoaf

Vaste medewerkers:
Dibar Apartian, Elbert Atlas, Robert Boraker, Lester L. Grabbe, John Halford, Selmer L. Hegvold, Sidney Hegvold, Kenneth C. Herrmann, Harold Jackson, Rod Matthews, L. Leroy Neff, Richard Paige, Richard J. Rice, Dennis R. Robertson, John R. Schroeder, Richard H. Sedliack, Robert C. Smith

Redactie-assistenten:
Werner Jebens, Suzie Kelenske, Janice Roemer

Kopijredacteur:
Peter Moore

Vormgeving:
Randall Cole, Minette Collins, Phil Gray, Ronald F. Grove, Michael Hale

Fotoarchief:
Hal Finch

Fotoredactie:
Hoofd fotografische verzorging: Warren Watson;
Medewerkers: Charles Buschmann, Alfred Hennig, Roland Rees, Scott Smith, Kim Stone

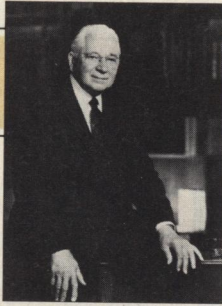
Uitgeverij:
Hoofd distributie en productie: Roger G. Lippross;
Distributie: Boyd Leeson; *Productie:* Ron Taylor;
Eindcoördinator uitgeverij: Syd Attenborough; *Coördinator internationale edities:* Val Brown; *Distributie losse nummers:* John LaBissoniere

Financieel beleid:
Stanley R. Rader

Internationale edities:
Nederlands: Bram de Bree; *Duits:* John B. Karlson; *Engels (Groot-Brittannië):* Peter Butler; *Frans:* Dibar Apartian; *Spaans:* Donald Walls

Kantoren:
Auckland, Nieuw Zeeland: Robert Morton; *Bonn, West-Duitsland:* Frank Schnee; *St. Albans, Engeland:* Frank Brown; *Burleigh Heads, Australië:* Robert Fahey; *Genève, Zwitserland:* Bernard Andrist; *Johannesburg, Zuid-Afrika:* Roy McCarthy; *Manila, Filippijnen:* Colin Adair; *Utrecht, Nederland:* Bram de Bree; *Vancouver, B.C. Canada:* Leslie McCullough; *Mexico City, Mexico:* Thomas Turk

Persoonlijk van...

Nieuwe hoofdstad van de staat Israël, of moet het een internationale stad worden? Wat geprofeteerd is, zal nu gebeuren!

Geen plek op aarde is zozeer vervuld van explosieve internationale spanning als de Oude Stad van Jeruzalem. Het is nu een kruitvat dat met nucleaire krachten geladen zou kunnen zijn.

Het is het religieuze heiligdom van drie grote godsdiensten. Het is de stad die God verkoos en daarom is ze het heftig omstreden centrum van spanningen tussen godsdiensten en naties van deze wereld.

Eerste-minister Menachem Begin bereidt in snel tempo de overplaatsing van zijn regeringskantoren voor van de nieuwe Joodse stad naar het oude Jeruzalem aan de andere zijde van de Scopusberg. Dit betekent momenteel een bedreiging voor een volledig mislukken van de Camp David-overeenkomst tussen president Anwar Sadat van Egypte, eerste-minister Begin en president Carter. Sadat is woedend.

De Arabische wereld wil de Oude Stad van Jeruzalem weer in Arabische handen hebben. Sommige landen betogen dat Jeruzalem een internationale stad moet worden. Maar de staat Israël heeft er de macht, na haar in de oorlog van 1967 op Jordanië te hebben veroverd.

Wat is er in Jeruzalem gebeurd sinds de Israëli's de stad tijdens die oorlog hebben overgenomen?

Sinds die oorlog ben ik enigszins persoonlijk betrokken geweest bij de gebeurtenissen aldaar.

Onmiddellijk na de dood van mijn vrouw, die 50 jaar aan mijn zijde was, op 15 april 1967, vloog ik naar Jeruzalem. Ik had twee dringende redenen. Ik was ernstig van plan zendtijd te kopen op Radio Jeruzalem, dat destijds in handen was van de staat Jordanië. Ik wilde ook onmiddellijk weg uit Pasadena naar een volkomen andere omgeving teneinde het verdriet te verzachten van het verlies van mijn geliefde vrouw en medewerkster in Gods Werk.

Ik wilde niet alleen zendtijd op Radio Jeruzalem, ik wilde ook de sterkte van deze zender laten opvoeren tot een miljoen watt om het gehele Midden-Oosten te bereiken. In Amman, Jordanië, en in Jeruzalem voerde ik

besprekingen met de Jordaanse regering en de directie van haar radiostation en kwam een prijs overeen voor een uitgelezen tijdstip op grond van een gedetailleerd contract; volgens dit contract zouden onze maandelijkse betalingen voor dat tijdstip de Jordaanse regering in staat stellen de aankoop te financieren van een Duitse Telefunken-installatie om het vermogen van de zender tot dit maximum wattage te versterken. Het was een van de grootste contracten die ooit voor de aankoop van zendtijd werd getekend.

Op zondagmorgen, 4 juni 1967, verliet ik mijn huis op onze campus in Engeland om van de Londense luchthaven naar Amman te vliegen en daar die avond persoonlijk de eerste uitzending krachtens dit nieuwe contract te verzorgen. Onderweg naar de luchthaven hoorden wij op de autoradio het sensationele nieuws dat de Zesdaagse Oorlog die morgen vroeg was uitgebroken. Er mochten geen toestellen in Beirut of Amman landen. Het is nooit tot mijn uitzending op Radio Jeruzalem gekomen. De volgende vrijdag, 9 juni, was de Oude Stad van Jeruzalem in Israëli's handen.

Maar ik had een persoonlijk gunstig contact gehad met een vreemde regering, die van koning Hoesseins Jordanië. God was begonnen deuren voor mij te openen om Christus' Boodschap over te brengen naar vele staatshoofden en hun land.

In de zomer van 1968 was ik uitgenodigd om koning Leopold III van België te bezoeken. Een vriend had hem een exemplaar laten zien van „The Envoy”, het jaarboek voor 1968 van Ambassador College. De koning liet mij weten dat hij mij graag zou ontmoeten.

Ook in de late zomer van 1968 had de Israel Archeological Society Ambassador College uitgenodigd deel te nemen aan hun grootste en voornaamste opgraving, ten zuidwesten van de Tempelberg. In oktober vloog ik naar Jeruzalem om het archeologische project te inspecteren en over deelneming te beslissen. Ik voerde besprekingen met vooraanstaande personen van de

Archeological Society, de Hebrew University en de regering. Wij lunchten in een privé vertrek in de Knesset, Israël's parlamentsgebouw. Ik zei hun dat de heer Rader, die mij vergezelde, en ik op 1 december met een definitieve beslissing zouden terugkeren.

Wij vlogen door naar Tokio en daar werd ik voor de lunch uitgenodigd bij prins Mikasa, de broer van keizer Hirohito. Deuren gingen snel open voor staatshoofden — en door hen voor de verkondiging van Christus' Boodschap aan leiders in vele landen.

Op 1 december waren wij weer in Jeruzalem met een positief antwoord. Er werd een officiële plechtigheid gearrangeerd in de residentie van president Shalmon Shazar.

Door de jaren heen hebben wij veel bijgedragen aan dit grootste archeologische project van onze tijd in het Midden-Oosten; ook zonden wij vele studenten om tijdens hun zomervakantie aan de opgravingen deel te nemen. Onze bekendheid en nauwe vriendschap met leiders in regering, onderwijs en archeologie in Israël hebben zich ontwikkeld en zijn verstevigd. Zoals Moshe Kol, minister van Toerisme in Israël, aan onze lunch in de Knesset het voorstelde, hebben wij een ijzeren brug tussen Hebrew University en Ambassador College gebouwd. De heer Kol heeft mij sindsdien in het openbaar aangeduid als een „bouwer van bruggen tussen naties ten behoeve van vrede”.

Burgemeester Teddy Kollek van Jeruzalem en ik zijn hechte vrienden geworden. Op een dag, een jaar of vijf, zes geleden, kwam hij naar mijn hotel-suite in Jeruzalem om „zijn opwachting te maken”; hij wilde mij zijn plannen voor een park in de binnenstad van Jeruzalem laten zien.

„Jeruzalem”, zei hij, „is de enige wereldbekende stad zonder een openbaar park.” Hij nam mij mee naar een plek, dicht bij het stadscentrum, en slechts enkele huizenblokken verwijderd van de vroegere grenslijn van de ommuurde Oude Stad. Het was een volmaakte plaats voor het doel. Ik werd uitgenodigd voor een lunch, bijgewoond door Israëlische functionarissen, de ambassadeur van de Verenigde Staten en de architecten van het project. De plannen werden bestudeerd. Burgemeester Kollek

vroeg of ik garant wilde staan voor het kinderspeelterrein vlak vooraan bij de ingang van het park. Ik stemde toe en nu draagt een gedenksteen bij de ingang van het park mijn naam; het is nu een zeer mooi park.

Een andere keer nam burgemeester Kollek mij mee door de stad om mij te tonen wat hij van zijn bezoek aan de campus van Ambassador College in Pasadena had geleerd.

„Ik tracht uw voorbeeld te volgen en Jeruzalem tot een van de mooiste steden van de wereld te maken”, zei hij mij. Het wordt van fraai groen voorzien. Langs alle grote boulevards worden bomen geplant. De burgemeester nam mij mee naar de Oude Stad. Daar liet hij mij zien hoe hij oude stenen bouwwerken helemaal restaureerde en de vertrekken ervan een fraai nieuw uiterlijk gaf.

Voor het ICCY-gebouw aan de rand van de binnenstad van Jeruzalem ligt een plein van ongeveer 300 m². Er staat een bord met het opschrift „Herbert W. Armstrong Square”.

Behalve dat ik dus president Sadat en koning Hoessein persoonlijk ken, en ook de afgetreden maar nog actieve president Franjeh van Libanon en andere Arabische staatshoofden, ken ik ook de leiders van Israël van nabij.

Ik geloof daarom dat ik onze lezers kan zeggen hoe zij over deze problemen denken en bovendien wat in bijbelse profetieën is geopenbaard.

Er zijn letterlijk honderden hoge, nieuwe flatgebouwen verrezen dicht bij de Oude Stad, ten oosten en ten noordoosten van de muur. De nieuwe Hebrew University is gebouwd op de Scopusberg even ten noordoosten van de stadsmuur. De Israëli's zouden deze massale, hoge woongebouwen nooit hebben opgetrokken, louter om ze als een geschenk aan Arabische burens over te dragen! Burgemeester Kollek zou nooit de uitgebreide restauratie van oude stenen gebouwen binnen de ommuurde stad hebben ondernomen, indien er enig plan bestond om een en ander aan Arabische naties over te dragen dan wel het een Internationale Stad te laten worden! Ik ken onze Israëlische vrienden goed genoeg om hun vastomlijnde bedoelingen te kennen zonder hen ernaar te vragen.

Burgemeester Kollek zal echter de eerste zijn om te betogen dat geen van deze tientallen hoge woongebou-

wen noch de Hebrew University gebouwd werden op grond die op enigerlei wijze door Arabieren was bezet. Alles werd op braakliggend terrein, dat volkomen onbewoond was, gebouwd. Geen enkele van de gebouwen of woningen die in de Oude Stad in het bezit zijn van Arabieren, is aangetast.

De Arabieren die in de Oude Stad woonden, wonen daar nog. En zij hebben een hoger economisch levenspeil dan Arabieren in naburige Arabische landen. Ze kennen weinig misdaad en geweld. Het meeste geweld daar is afkomstig van PLO-commando's van elders.

Ik heb persoonlijk zeer actief de ICCY (International Culture Center for Youth) in Jeruzalem gesteund. Dit centrum werkt aan de bevordering van vrede, harmonie en vriendschappelijke betrekkingen tussen Arabische en Israëlische jongeren, en met opmerkelijk succes.

Ik ken ook uit de eerste hand de opvattingen en gevoelens van de Arabische volken met betrekking tot Jeruzalem. Ook zij zijn oprecht in hun zienswijze.

Hoe wordt er gedacht over de opvatting Jeruzalem tot een Internationale Stad te maken? Ik zou evenals Burgemeester Kollek willen vragen: Wie — en van welk ras of welke natie — zou de Internationale Stad moeten besturen? De Joden zouden nooit een Arabier en de Arabieren zouden nooit een Jood aanvaarden. En geen van hen zou iemand anders aanvaarden. Het denkbeeld zelf is volkomen uitgesloten.

Wat zegt evenwel de almachtige Schepper God hiervan?

God heeft eens Jeruzalem verkozen als zijn Stad. Maar het oude Israël bezoedelde haar en hun verbond met God. Zij werden overwonnen en verdreven. God keerde Jeruzalem zijn rug toe. Hij zegt dat Hij Jeruzalem toch zal kiezen — het zal toch zijn uitverkoren stad worden — maar het is dit vandaag niet.

Kijk naar de status van het huidige Jeruzalem en de profetieën voor morgen in de Bijbel.

Het twaalfde hoofdstuk van Zacharia: „Zie, Ik maak Jeruzalem tot een schaal der bedwelming voor alle volken in het rond; ja, ook tegen Juda zal het gaan bij de belegering van
(Zie verder pagina 28)

GEEN POLITIEKE VERKIEZINGEN IN DE WERELD VAN MORGEN!

---

door Herbert W. Armstrong

DIT WERD GESCHREVEN op 14 augustus — de laatste dag van de nationale conventie van de Amerikaanse Democratische Partij. En na zowel deze conventie als de een maand eerder gehouden nationale conventie van de Republikeinse Partij op tv te hebben aanschouwd, moest ik eraan denken hoe anders het in de Wereld van Morgen zal toegaan!

De drie grote nationale tv-maatschappijen lieten deze grote conventies door hun top-nieuwscommentatoren verslaan.

De conventiezalen waren in heldere kleuren versierd, waarbij het rood, wit en blauw domineerde. De afgevaardigden droegen uitbundig gekleurde vrijetijds- of sportkleding, en velen waren met vreemdsoortige hoofddekseksels getooid. Afgezien van de fanfare-orkesten waren er allerlei toeters en andere lawaai-producerende instrumenten. Er werden enthousiaste en luidruchtige demonstraties gehouden. Er waren duizenden ballonnen, als op een groot kinderfeest. Er waren talrijke borden en spandoeken met leuzen en teksten.

Beide conventies waren indrukwekkende spektakelstukken!

En natuurlijk werden in de met rook gevulde hotelsuites op veilige afstand van de conventiehallen in het geheim de gebruikelijke politieke spelletjes gespeeld — het gemaanoeuvreren om zelfzuchtige voordeeltjes, politiek gewin en gehengel naar macht.

Op de woensdagavond voordat ik dit schreef, was er lang en zenuwachtig van gedachten gewisseld over de vraag welke beslissing Edward Kennedy zou nemen. Hij had de voorverkiezingen als geheel verloren, en had

in het openbare gevecht om de afgevaardigden te ontslaan van hun toezegging om op president Carter te stemmen, aan het kortste eind getrokken. Hij had de strijd tegen de president op strategische programmapunten gewonnen. En na de week voor de conventie gestarte beweging om „Carter te laten vallen” was de president al bij de eerste stemming over de top van de heuvel gekomen. De president had, niet zonder persoonlijke bedenkingen, het door Kennedy met grote nadruk naar voren gebrachte punt om onmiddellijk 12 miljard dollar te besteden aan de werkeloosheidsbestrijding, aanvaard. Carter liet de conventie weten dat hij hetzelfde doel voorstond — maar dat hij persoonlijke bezwaren had tegen de methode van de senator.

Zou senator Kennedy op zijn stuk blijven staan, een scheuring in de partij teweegbrengen, of zou hij zich matigen terwille van de harmonie, en Carters herverkiezing steunen?

Waarom dacht Kennedy onder deze omstandigheden? Dacht de politicus aan wat het beste voor het volk was, of aan de beste manier om de stuurknuppel van de machtigste regering op aarde in handen te krijgen? Ik zal die vraag niet beantwoorden.

De verslaggeving van de conventieshow van woensdagavond door CBS bevatte ook nog een vleugje humor. De droge spreker Andy Rooney kreeg van Walter Cronkite de vraag voorgelegd of hij vond dat de president bij zijn herverkiezing moest vasthouden aan het vice-presidentschap van Walter F. Mondale. De nominatie van een vice-president zou n.l. donderdag aan de conventie worden voorgelegd.

Andy Rooney antwoordde be-

daard: „Ik vind dat de president een vice-president met wat meer kleur zou moeten uitzoeken. Waarom niet ex-president Ford? Op de Republikeinse conventie scheelde het maar weinig of hij werd tot kandidaat voor het vice-presidentschap benoemd. Een Republikein op de kandidatenlijst als Carters vice-president zou tenminste een beetje leven in de brouwerij brengen.”

„Of,” vervolgde hij, „mocht de heer Carter die suggestie niet aanvaarden, waarom dan niet broer Billy kandidaat gesteld, zodat alles in de familie blijft? Op die manier zou Billy officieel buitenlandse contacten kunnen leggen. Of, nog anders: aangezien de ‚First Lady’, Rosalynn Carter, sowieso de voornaamste vertrouweling van de president is, zou ze best passen in een man-vrouw team. Zij kan een uitstekende verkiezingscampagne voeren”.

Er zijn vele miljoenen dollars aan belastinggeld uitgegeven aan de gevoerde politieke campagnes en aan de conventies die ten doel hadden de kandidaten te benoemen op wie de mensen hun stem kunnen uitbrengen. Die conventies waren grote, luidruchtige vertoningen. Er werd gelachen, er heerste „dolle pret”, er was geschreeuw en verwarring, woede, gejubel, pathos en velen lieten hun emoties en zelfs hun tranen de vrije loop.

En terwijl deze strijd om het ambt van de macht te „verkrijgen” in volle gang was, merkte een waarnemer op: „God zij dank kan er maar één kandidaat winnen.”

Dat is de manier waarop er in deze wereld geregeerd wordt.

Zesduizend jaar geleden sloop de gewezen aartsengel Lucifer die tegen de regering van God op aarde in

opstand was gekomen en die nu Satan wordt genoemd, als een slang rond. God had zojuist de eerste mens geschapen — naar zijn evenbeeld — en hem de mogelijkheid gegeven de troon van de aarde te beërven.

Uit deze man, Adam, maakte God een vrouw, Eva, die hem tot echtgenote zou zijn. Eva was helemaal voor „de rechten van de vrouw”. Zij nam de leiding. De man, die geschapen was om het hoofd van de vrouw te zijn, bezweek voor haar leiderschap. Zij leidde hem de weg van Satan op. Adam volgde haar in haar rebellie tegen de regering van God.

God maakte hun beslissing 6000 jaar lang bindend voor hun hele nageslacht — totdat Christus, de „Tweede Adam”, zou zijn verschenen om, daartoe gekwalificeerd door Satan en diens wegen te overwinnen, de regering Gods feitelijk te herstellen. Dit staat nu zeer binnenkort te gebeuren. Want wij zijn nu aan het einde gekomen van die 6000 jaar van de dagen van de mens onder Satan, en de dag des Heren is bijna aangebroken!

De gehele mensheid — met uitzondering van die zeer weinigen die God speciaal in zijn dienst geroepen heeft ter voorbereiding van die toekomstige wereldregering — is dus afgesneden van God en van zijn regering. Het werd aan de mens overgelaten zijn eigen denkbeelden te vormen over hoe hij geregeerd zou moeten worden.

De hele geschiedenis door hebben volken zich neergelegd bij de tirannie van dictaturen en van autocratische monarchieën. Sommige volken hebben een zwaai naar het midden gemaakt, en noemden het democratie. Anderen bewogen zich naar uiterst links en noemden het communisme. Maar zelfs daar is het in feite de autocratische dictatoriale heerschappij van een centraal Politburo, waarin één man — een Stalin, een Chroesjtsjov of een Brezjnev — als de werkelijke heerser domineert.

Zelfs op de Democratische nationale conventie, waren sommige van de geïnterviewde afgevaardigden schrikbarend geporteerd voor een nog verder afglijden naar links.

Maar via de tv heeft het publiek de voorbeelden voorgeschoteld gekregen van wat door mensen ingestelde regeringen in onze dagen betekenen. In plaats daarvan zal de levende Jezus

Christus nu spoedig terugkeren als Koning der koningen, om over alle naties de Regering van God in te stellen!

Er zullen geen verkiezingscampagnes zijn. Geen ettelijke miljoenen dollars verslindende campagnes ten behoeve van fondsen. Geen politieke conventies. Geen politieke zand-inde-ogen-strooierij van het volk, als onderdeel van de strijd om de macht!

Geen oorlogen. Geen misdaad. Geen gebroken gezinnen meer. Geen ziekenhuizen, want de mensen zullen langs goddelijke weg worden genezen.

Wat zal dan het grote verschil uitmaken?

Hoewel de mensen zich dat niet bewust zijn, wordt de huidige wereld in feite geregeerd en heen en weer geslingerd door de onzichtbare Satan — de voormalige Lucifer die oorspronkelijk op de troon van de hele aarde zat.

Verplaats u nu eens in gedachten naar de oorspronkelijke Adam en Eva. In de hof van Eden stonden de twee symbolische bomen — de „boom des levens” die de heilige Geest van God en de gift van het eeuwige leven symboliseerde, en de „boom der kennis van goed en kwaad”, welke kennis Adam en Eva zich — voor de gehele mensheid — toeëigenden!

Maar daarmee was iets zeer belangrijks grondig mis. Evenals de huidige mensheid realiseerden zij zich niet dat de mens een „menselijke” geest ingebouwd kreeg. Deze geest, die noch in dieren, noch in enige andere fysieke levensvorm voorkomt, verschafft de menselijke hersenen de macht van het intellect. Maar de menselijke kennis blijft beperkt tot het fysieke en het materiële.

De problemen van de mens, zijn zorgen en zijn ongeluk, zijn alle *geestelijk* van aard. De mens is zo opgezet, dat hij een tweede geest nodig heeft — de heilige Geest van God, die de eerste Adam zonder verplichtingen aangeboden kreeg. Maar Adam wees hem af — hij verwierp Gods regering en Gods geopenbaarde geestelijke kennis. Alle mensen zijn dan ook geboren met slechts die ene geest, en daardoor blijft het menselijk weten beperkt tot het fysieke en het materiële. Zonder

de heilige Geest van God is de mens mentaal niet compleet — in feite „niet geheel aanwezig”. Het menselijk bewustzijn is beperkt tot het lichamelijke en het stoffelijke, maar alle problemen van de mens zijn nu juist van geestelijke aard, en gaan zijn bevattingvermogen te boven!

Maar dat is nog niet alles!

Satan de duivel is echt — hij bestaat — hij is bijzonder machtig — en hij is „OVERSTE VAN DE MACHT DER LUCHT” (Ef. 2:2). Hij zendt uit! Hij overlaadt de atmosfeer met zijn houding van zelfzucht, ijdelheid, machtsbelustheid, inheligheid, afgunst en jaloezie, wedijver en getwist, rebellie jegens GOD!

Niet alleen dat de mensheid — met inbegrip van onze menselijke leiders — geestelijk maar halfwaardig is, maar daar komt bij dat Satan elke mens van zijn kindsheid af heeft volgestouwd met zijn eigen zelfzucht. De opgroeiende mens is er al mee verzadigd. De zelfzucht is deel gaan uitmaken van onze menselijke natuur!

Het gaat er dus niet alleen om wat onze menselijke geest *mist* — geestelijk bevattingvermogen — maar ook om wat zich *wel* in de menselijke geest bevindt — datgene waarmee Satan ons van onze jeugd af heeft volgestouwd: een zelfzuchtige houding, wedijver om anderen van het beste te beroven, anderen iets af te nemen, en „inhalig” te zijn in plaats van te „geven”.

Dit artikel werd voltooid vlak na de sluiting van de Democratische nationale conventie. Senator Kennedy toonde zich net voldoende verzoeningsgezind om zich na de toespraak waarin president Carter zijn kandidatuur aanvaardde, naar het podium in de conventiehal te begeven. Maar hij glimlachte niet. Hij toonde zich gemelijk en duidelijk gebelgd. Koeltjes schudde hij de president de hand — maar de armen gingen niet gezamenlijk de lucht in, en er kon amper een glimlach af. Ik voelde medelijden met hem. Hij had niet alles gekregen waar hij zelfzuchtig naar had verlangd — als een verwend kind dat er niet in slaagde een ander kind een speelgoedje af te pakken. Net zoals bij ons allen had Satan die geest van animositeit in de competitie ingebracht. Ook Kennedy is maar een
(Zie verder pagina 29)

RASSENRELLEN GEVOLG VAN FALENDE RECHTSPRAAK

„Omdat het vonnis over de boze daad niet aanstonds voltrokken wordt, daarom is het hart der mensenkinderen in hen begerig om kwaad te doen” (Pred. 8:11).

door Stanley R. Rader en Jeff Calkins

De onlusten van afgelopen voorjaar in Miami, Florida, vormden de ergste uitbarsting van gewelddadige rassensrijd van de afgelopen dertien jaar in de VS. En wat was de oorzaak?

Het falen van het menselijke rechtssstelsel — in dit geval het Amerikaanse — bij de bestraffing van hen die zich aan moord hadden schuldig gemaakt!

De rellen getuigden van het tekortschieten van het door mensen opgestelde strafrecht. Zij bevestigen de waarheid van de profetie van Jesaja: „Het recht wordt teruggedrongen en de gerechtigheid blijft verre staan, want de waarheid struikelt op het plein en oprechtheid vindt geen ingang” (Jes. 59:14).

De onlusten in Miami begonnen op 17 mei, nadat een geheel uit blanken bestaande jury vier blanke politieagenten had vrijgesproken van het doodknuppelen van een zwarte verzekeringscolporteur, Arthur McDuffie.

De feiten van de moordzaak McDuffie zijn schandalig. Hoewel de lezingen over de vraag wie van de agenten de dodelijke slag zou kunnen hebben toegebracht uiteenlopen, staat vast dat McDuffie op een beestachtige manier werd afgerost door een aantal politiemannen uit Miami, die later voor het politierapport leugenachtige verklaringen aflegden om het gebeurde op een ongeluk te doen lijken.

Om ongeveer 2 uur in de ochtend van 17 december 1979 reed McDuffie op zijn motorfiets. Volgens de politierapporten reed hij door een rood licht, om vervolgens vol gas te geven in een poging de achtervolgende politiemannen van zich af te schudden. Tijdens die jacht zou met

snelheden tot 160 km per uur zijn gereden. Over de vraag of McDuffie zich te pletter reed, dan wel of hij zich overgaf, lopen de lezingen uiteen. Het oorspronkelijke politierapport meldt dat hij verongelukte, en met zijn hoofd tegen het wegdek sloeg. Maar het vermeldt ook dat hij zich vervolgens zo heftig tegen zijn arrestatie had verzet, dat de politie hem met geweld in toom moest houden. Een ongeloofwaardig verhaal als men de aard van het letsel in aanmerking neemt dat slachtoffers van dergelijke motorongelukken plegen op te lopen. Getuigen verklaarden dat verscheidene agenten McDuffie na diens aanhouding met politiekuppels en zware metalen staaflantaarns te lijf waren gegaan. En toen hij al bewegingloos op de grond lag, had één politiemann nog diverse malen op zijn hoofd staan timmeren.

De afstraffing veroorzaakte verschrikkelijke verwondingen. De lijk-schouwer zei dat McDuffie's schedel „als een eierschaal” was gebarsten. Een geneeskundig inspecteur van Dade County (waaronder Miami ressorteert) zei dat de verwondingen „gelijkstonden met het letsel dat iemand oploopt die van de vierde verdieping tuimelt en midden tussen zijn ogen op de grond terechtkomt.”

Desalniettemin gingen de mannen die hem in elkaar hadden geramd volledig vrijuit!

Valse getuigenissen

De afstraffing van McDuffie was dermate gewelddadig geweest, en de aanvankelijke politierapporten zo inconsequent dat er een intern politieonderzoek plaatsvond. Acht agenten werden ontslagen. Vijf hunner moesten terechtstaan.

Maar in deze wereld kennen men-

selijke rechtbanken tragische beperkingen. Hoe komen zij achter de waarheid? *Ze moeten zich op getuigen kunnen verlaten.*

Dit was de eerste tragedie in de McDuffie-zaak. De enige getuigen waren de acht politiemannen die ter plaatse waren geweest! Om getuigen à charge tegen de ergste boosdoeners te krijgen, zag het plaatselijke Openbaar Ministerie zich genoodzaakt bepaalde agenten buiten vervolging te stellen. Zonder hun getuigenissen zou het namelijk letterlijk onmogelijk zijn geweest te bewijzen wie McDuffie had geslagen.

De woorden van Jesaja zijn hier van toepassing: „Wee hun die een plan diep voor de Here verbergen, wier werk in de duisternis geschiedt en die zeggen: Wie ziet ons en wie kent ons?” (Jes. 29:15). Het „werk” van hen die McDuffie sloegen, geschiedde „in de duisternis”. De enigen die er — afgezien van God — getuigen van waren, waren zij die bij de afstraffing aanwezig waren.

De jury was van mening dat het niet eerlijk zou zijn om slechts enkele agenten te veroordelen en de anderen met een „vrijstelling” te laten gaan. Uiteraard hadden de menselijke aanklagers absoluut geen andere keus. Ofwel men beloofde enkele van de groep straffeloosheid, ofwel men moest *allen* vrijuit laten gaan. Gods principe van gerechtigheid, zoals in de Bijbel beschreven, is totaal anders.

Elke boze daad dient te worden bestraft. „Er is niets bedekt, of het zal geopenbaard worden, en verborgen, of het zal bekend worden” (Lukas 12:2). Ook zegt de Bijbel: „Dwaalt niet, God laat niet met Zich spotten. Want wat een mens zaait, zal hij ook oogsten” (Zie verder pagina 28)

Deel zeven:

EEN STEM te midden van GODSDIENSTIGE VERWARRING

Hoe kon de wereld in zo'n warboel terecht komen? Uit deze geestelijke woestijn roept een heldere en krachtige stem de geruststellende waarheid van 's werelds enige en gewisse hoop.

door Herbert W. Armstrong

Hoofdstuk 6

HET HOE EN WAAROM VAN HET EVANGELIE

Kan ook maar iets ongeloofwaardiger klinken dan te beweren dat het evangelie van Jezus 1900 jaar lang — 100 tijdcyclussen — van het midden van de 1e tot het midden van de 20e eeuw — *niet* aan de wereld is verkondigd. Dit klinkt toch stellig als iets ongerijmds!

Nu zou men kunnen tegenwerpen: „Maar is het evangelie over Jezus Christus dan niet door de eeuwen heen over de gehele wereld verkondigd? Hebben niet de zendelingen de boodschap omtrent Jezus Christus in de meeste, zo niet alle heidense landen gebracht?”

Ach ja, dat is allemaal wel waar. Maar van ongeveer 53 n.Chr. tot 1953 is het evangelie van Christus niet meer aan de wereld verkondigd. Want, kijk . . . preken *over* Jezus

Christus — zeggen dat Hij de beloofde Messias, de Zoon van God was — is nog geen verkondiging van het evangelie van Jezus Christus.

De wereld heeft niet geweten dat Jezus kwam als brenger van groot nieuws, dat Hij een wereldschokkende *toekomst* verkondigde. In Maleachi hoofdstuk 3 vers 1 wordt gezegd dat Jezus kwam als een goddelijke Bode, die een ontzaglijk belangrijke boodschap van de levende God bracht. Jezus onderwees die boodschap aan zijn oorspronkelijke apostelen. En Hij zond hen uit om haar te verspreiden. *Die boodschap* nu was het evangelie van Jezus!

Het woord „evangelie” betekent „goed nieuws”. In dit geval betrof het de verkondiging van goed nieuws aangaande de toekomst — een toekomst die nu zeer nabij is. Het evangelie van Jezus Christus is niet wat de mensen zeggen *over* Christus. Het evangelie van Jezus Christus is de *boodschap*, die God de Vader de mensheid door zijn goddelijke Bode zond.

Omstreeks het jaar 53 n.Chr. richtte de apostel Paulus een brief aan de gemeenten in Galatië. Pal na

de aanhef schreef hij: „Het verbaast mij, dat gij u zo schielijk van degene, die u door de genade van Christus geroepen heeft, laat afbrengen tot *een ander evangelie*, en dat is geen evangelie. Er zijn echter sommigen, die u in verwarring brengen en het evangelie van Christus willen verdraaien.” Toen reeds was het *ware evangelie* in Galatië verloren gegaan.

Het evangelie werd onderdrukt en verzwegen! Het werd sinds 53 n.Chr. niet langer aan de wereld verkondigd! Dit nam echter niet weg dat de ware Kerk van God het evangelie bewaarde, maar zich door vervolgingen gedwongen zag „ondergronds” te gaan, haar bijeenkomsten in het geheim te houden en Gods waarheid alleen doorgaf aan hen, die men kon vertrouwen. Maar in de loop van vele generaties en eeuwen raakte zelfs de ware Kerk essentiële gedeelten van de Boodschap kwijt. Men moet niet vergeten dat het nog eeuwen zou duren eer de boekdrukkunst werd uitgevonden. Men bezat en bewaarde met de hand geschreven kopieën, maar deze waren niet zo maar beschikbaar voor de vervolgde ge-
(Zie verder pagina 23)

IK...?

Een gewoontedier?

U zult ervan staan te kijken als u nagaat hoeveel van hetgeen u doet, denkt en voelt een kwestie van gewoonte is.

door Donald D. Schroeder

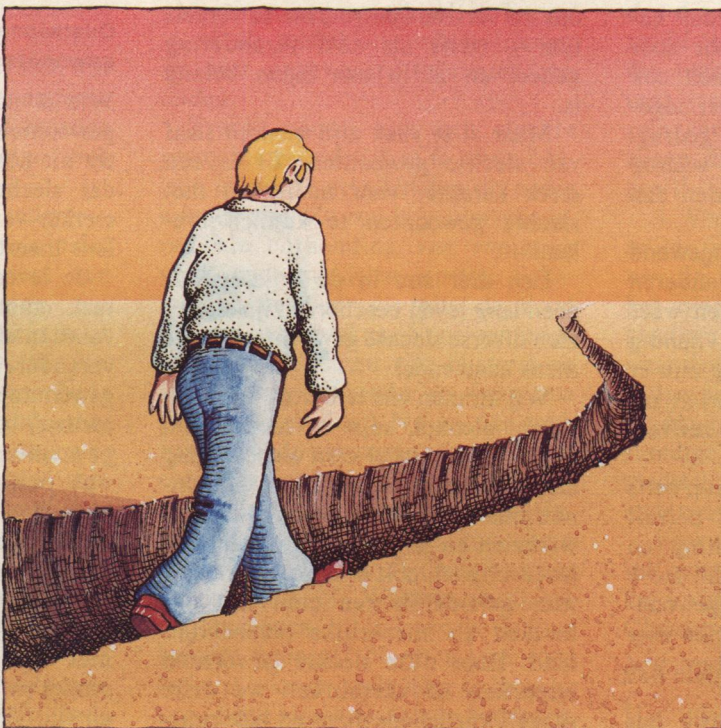
Zonder gewoonten zouden wij, mensen, niet kunnen functioneren — misschien zelfs niet in leven kunnen blijven. Dat is dan de goede kant van gewoonten.

Automatisch handelen stelt ons in staat om zonder enig bewust nadenken, zonder inspanning of onnodige aandacht een waarlijk astronomisch aantal handelingen te verrichten zoals onze schoenveters strikken, een shirt dichtknopen, fietsen, wandelen, hardlopen, typen, het onthouden van telefoonnummers, ja zelfs het reageren op gevaar.

Wat is een gewoonte?

Een gewoonte is een aangeleerde vorm van handelen, denken of voelen.

Verwar deze aangeleerde eigenschappen niet met de activiteiten van het autonome zenuwstelsel dat buiten de wil om functies regelt zoals verteren, ademen, transpireren of rillen van kou. De ontwikkeling van gewoonten, vooral als het goede gewoonten betreft, stelt ons in staat belangrijkere mentale verrichtingen te bewaren voor meer eisende taken en uitdagingen. Daarentegen betekenen slechte gewoonten verwisting van menselijke energie en

Illustratie door Monte Wolverton

beperken ze de menselijke ontwikkeling.

„Gewoonten beginnen als spinnewebben, maar worden later tot scheepskabels”, luidt een Spaans spreekwoord.

Gewoontevorming begint als wij herhaalde malen op dezelfde wijze ergens op reageren, hetzij lichamelijk, geestelijk of emotioneel. Hoeveel reacties nodig zijn om een gewoonte te doen ontstaan, verschilt van mens tot mens, of is afhankelijk van de soorten stimulansen.

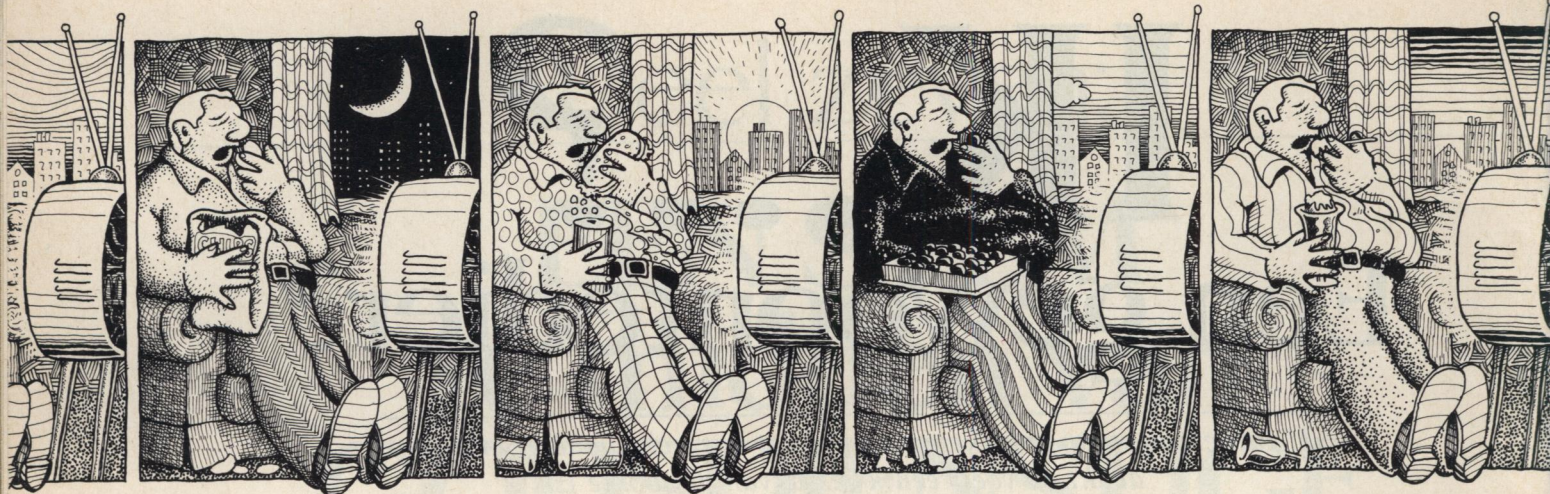
Zowel goede gewoonten als slechte

worden in wezen op dezelfde manier ontwikkeld. Voor ouders is het dan ook van het aller-grootste belang erop toe te zien dat kinderen — vooral in hun prille jeugd — goede gewoonten aanleren. Gewoonten zijn uiterst moeilijk af te leren. Blijkbaar kunnen de hersenen slechte gewoonten nooit helemaal „vergeten”, hoewel ze op de achtergrond kunnen raken doordat men ze niet meer toepast of vervangen zijn door andere (hopelijk betere) gewoonten.

Zogenaamde vrije geesten en individualisten (en menigeen beschouwt zichzelf als zodanig) zijn nooit geheel vrij van gewoonten. Ze ontwikkelen alleen maar hun eigen specifieke hebbelijkheden, zeg maar gerust: gewoonten.

Wat wij, in de ruimste zin genomen, persoonlijkheid noemen, is voor een groot deel een combinatie van duizenden individuele en specifieke aanwensels. De mens is een samenstel van verscheidene gewoonten. De gedachten van een mens zijn uiteraard geen gewoontevervalsing, maar wel hebben gedachtenpatronen zeer sterk de neiging tot een gewoonte te worden. Sommige mensen ontwikkelen daarbij gezonde gedachtenpatronen,

anderen daarentegen uiterst verwarde.

Uniek in onze gewoonten

Onze individuele hebbeligheden komen niet alleen aan het licht door onze manier van praten, doch ook door onze opvattingen in het algemeen en door ons dagelijks gedrag. Ze blijken ook uit de wijze waarop wij het hoofd weten te bieden aan zorgen en problemen.

Sommigen hebben zich aangewend het voorhoofd te fronsen, anderen raken snel uit hun humeur en weer anderen tonen zich doldriest, vijandig of argwanend. Maar gelukkig zijn er ook die zich veel opener, hartelijker en vriendelijker gedragen, en zelfvertrouwen uitstralen.

We ontwikkelen soms aparte, zelfs unieke gewoonten voor wat betreft onze gebaren, lichaamshouding en manier van lopen. Er ontstaan sterk uiteenlopende eet- en drinkgewoonten en smaken. We ontwikkelen zeer verschillende gewoonten voor wat onze gevoelens betreft.

Al deze dingen hebben we ons aangewend; het zijn geen overgeërfde eigenschappen.

Zelfs herhaaldelijke successen of mislukkingen in ons leven zijn dikwijls een kwestie van gewoonte; ze zijn dan het gevolg van het op één en dezelfde wijze reageren op de problemen en moeilijkheden die het leven ons voorlegt.

Negatieve kant

Gewoonten stellen ons in staat andere dingen te leren. Maar ook maken ze het ons moeilijk om vaste manieren waarop we handelen, denken of

voelen, te veranderen. Gewoonten beperken ons tot bepaalde reactiepatronen, zodat we de neiging hebben ons tegen elke verandering in de ons zo vertrouwde routine te verzetten — zelfs als zo'n verandering geheel en al in ons eigen belang is.

Maar al te vaak zijn mensen slaaf van slechte gewoonten. Er is een sterk karakter voor nodig om met slechte gewoonten te kunnen breken!

Een dier zou in de vrije natuur geen lang leven beschoren zijn als het zich diverse slechte gewoonten van de mens aanwende!

Wij kunnen ons te buiten gaan aan roken, alcohol, seks en medicijnen; wij kunnen te veel eten en te weinig aan lichaamsbeweging doen; wij kunnen ons emotioneel destructief ontwikkelen en nochtans bij dit alles in leven blijven, ook al maken we daarmee geleidelijk een eind aan ons bestaan als menselijke persoonlijkheid. Door deze slechte gewoonten beperken of verminderen we onze mogelijkheden als mens en belemmeren we onze ontplooiing. Vele gewoonten zijn in feite niets anders dan wat in de Bijbel zonde wordt genoemd! Ze houden overtreding in van Gods geestelijke Wet, de Tien Gebooden.

Slechte gewoonten die nog worden versterkt door toevoeging van chemische stoffen — bijv. nicotine en bepaalde drugs — zijn uiterst moeilijk af te leren. Maar ook gewoonten die menselijke emoties en opvattingen ongunstig beïnvloeden, kan men bijzonder moeilijk, ja soms nog veel moeilijker, veranderen.

De grote tragedie is wel dat hele volkeren verslaafd kunnen raken aan slechte gewoonten waar het eten, drinken, handelen en voelen betreft.

Overwinnen van slechte gewoonten

Wie is nog nooit slaaf van slechte gewoonten geweest? Wie heeft, louter uit nonchalance, nooit toegelaten dat slechte gewoonten zich steeds sterker van zijn geest en zijn gevoelens meester maakten?

Je leven beteren — fysiek, mentaal, emotioneel of geestelijk — is voornamelijk een kwestie van het veranderen of afleren van slechte gewoonten. Daarbij gaat het erom nieuwe, betere en ook dominerender gewoontepatronen te ontwikkelen, wat denken, handelen en voelen betreft. Voor het vervangen van slechte gewoonten door goede, zijn absoluut fundamentele zaken nodig en moeten essentiële beslissingen worden genomen. Velen beginnen niet aan zulke essentiële stappen omdat ze veel geestelijke inspanning en tijd vergen of omdat het mislukken van eerdere pogingen om van een slechte gewoonte af te komen, hen heeft ontmoedigd.

Voor wie van een slechte gewoonte af wil, volgt hier een beknopte handleiding:

1. *Begin met te erkennen dat hetgeen u doet, denkt of voelt, schadelijk is.* In bijbelse taal is dit de eerste stap van *bekering*. (Uiteraard vraagt zo iets een zuiver oordeel over goed en slecht. En dit op zijn beurt vereist kennis van Gods Wet.)

Zonder deze eerste stap is verandering eenvoudig onmogelijk. Velen

falen doordat ze nooit echt inzien of toegeven dat hetgeen ze doen of denken slecht is. Ze weigeren te erkennen dat ze teveel eten, drinken, of er andere schadelijke gewoonten op nahouden. Ze proberen zichzelf goed te praten en willen niet zien wat voor schade ze zichzelf en anderen daarmee berokkenen, tot de ernstige gevolgen van hun gewoonten zich openbaren.

Alleen u — en niemand anders — dient er diep van overtuigd te zijn dat u moet veranderen. U moet een slechte gewoonte *willen* afleren.

2. *Neem u met alle kracht voor dat u zult veranderen en met uw slechte gewoonten zult breken.* Naar bijbels begrip is dit de tweede stap van bekering. Stel de beslissing niet uit. U kunt onmogelijk succes verwachten van een halfslachtige of weinig overtuigende poging. U dient krachtig tot verandering gemotiveerd te zijn. Besef goed de gevolgen, of eventuele gevolgen, als u niet doorzet en werkelijk verandert!

3. *Ontwerp een plan de campagne voor uw gedragswijziging.* Dit houdt onder meer in: realiseer u goed de invloeden of de situaties die uw verkeerde gedragspatroon oproepen en vermijd ze als het even kan. Abraham kon zijn verleden pas van zich afschudden toen hij naar een nieuw land trok (Gen. 12). (Misschien kunt u sommige situaties niet geheel en al de baas worden of veranderen, maar in ieder geval kunt u uw houding daar tegenover wijzigen.)

Ontwikkel goede en vooral *positieve* gewoonten en denkpatronen ter vervanging van de oude schadelijke! Herhaal de goede gedragspatronen

zo dikwijls als u maar kunt. Ze zullen dan snel de verkeerde denken handelwijze vervangen. Het zal u zeker lukken als het nieuwe gedragspatroon waardevol en lonend is, of als mislukking van uw pogen tot zeer ongewenste resultaten zou leiden.

Tracht vooral niet een slechte gewoonte *geleidelijk* af te leren. (Alleen in enkele gevallen zou dit nodig kunnen zijn. Zo zou bijv. plotselinge, radicale onthouding van sommige verdovende middelen ernstige lichamelijke nadelen, ja zelfs de dood kunnen veroorzaken. Voor sommige ernstige problemen zijn bijstand en leiding van bevoegde en bekwame personen geboden.) Nu en dan toch aan een oude gewoonte toegeven verergert de hardnekkigheid.

Onderken en onderdruk redeneringen als: „Eén keertje kan geen kwaad”, of „Als hij 't doet, waarom ik dan niet?”, of „Waarom zou ik me dit ontzeggen... 't leven is toch al beroerd genoeg!” Neem u vast voor om niet voor de verleiding te bezwijken of een nieuw excuus te bedenken als vrienden of anderen u willen verleiden. Dit is wel een van de allermoeilijkste uitdagingen. Houd steeds uw doel als een stralend licht voor ogen.

Bezwijk nooit meer voor uw oude gewoonten — zelfs niet één keer. Want dan wekt u die gewoonte tot nieuw leven en raakt u er andermaal aan verslaafd. Weke, toegeeflijke gedachten en handelingen hebben een uiterst schadelijke invloed. Ze zijn zo iets als het opnieuw met elkaar verbinden en versterken van de oude „scheepskabels der gewoonten”.

En mocht u toch uitglijden, wanhoop dan niet. Want het is werkelijk ontzettend moeilijk om met oude gewoonten te breken en zonden die zich eenmaal hebben vastgezet af te zweren. De meeste mensen die tegen slechte gewoonten vechten, struikelen weleens. Begin in zo'n geval opnieuw! Uw falen staat alleen dan vast, als u de strijd opgeeft!

4. *Roep zo nodig deskundige hulp in om fysieke gewoonten te overwinnen.* In het bestek van dit artikel is het niet mogelijk de vele soorten kwalijke gewoonten te behandelen waaraan mensen ten prooi kunnen vallen noch om uiteen te zetten hoe ze moeten worden aangepakt. Verstandige en bekwame hulp, zowel medisch als financieel, geestelijk of anderszins kan onontbeerlijk zijn.

Voor slechte gewoonten op geestelijk gebied kunt u zich voor goddelijke hulp altijd wenden tot Jezus Christus en de Bijbel.

Een nieuwe visie vereist

Het afleren van slechte gewoonten vergt dikwijls dat men zijn levenswijze totaal verandert. Daarvoor is als regel een totaal andere visie op het leven nodig, een nieuwe en scherpe definiëring van wat in dit leven het allerbelangrijkste is.

Het afleren van schadelijke gewoonten houdt in dat men zich ernstig afvraagt (misschien wel voor de eerste keer): „Wat is de ware zin van het leven?” U dient te beseffen wat karakter is en de betekenis ervan voor een succesvolle levenswijze.

Karakter houdt in dat men juist
(Zie verder pagina 21)

DE VLUCHTELINGENCRISIS- spoedig ten einde

Terwijl u dit leest wachten miljoenen mannen, vrouwen en kinderen — van huis en haard verdreven als gevolg van „bevrijdings”-oorlogen, of van godsdienstige vervolging en economische chaos — op een betere wereld.

---

door Michael A. Snyder

WAT IS DE OORZAAK dat in deze verlichte 20e eeuw hele vloedgolven van mensen hun vaderland ontvluchten om te ontkomen aan onderdrukkende regeringen, religieuze vervolging of ongunstige economische toestanden? Wat is er fout gegaan? Waarom hebben de problemen van de mensheid de laatste jaren zo'n dramatische omvang aangenomen?

In de westerse en geïndustrialiseerde landen kan men zich moeilijk een voorstelling maken van de enorme aantallen mensen die over de hele wereld op de loop zijn om hun leven te redden. Wat beweegt iemand ertoe willens en wetens grote persoonlijke risico's en het verlies van have en goed te aanvaarden? Wat werkt zo overweldigend op een familie in dat haar leden bereid zijn een in lange jaren opgebouwd bestaan op te geven voor weinig meer dan een vleugje hoop in een ander land?

Elk gevolg heeft een oorzaak

Veel van onze lezers in Afrika begrijpen de oorzaak van het probleem, want bijna de helft van de 10 miljoen vluchtelingen die de wereld telt, bevindt zich op dit uitgestrekte vasteland. Neem bijvoorbeeld de hoorn van Oost-Afrika. Een Somalische autoriteit heeft in de Verenigde Naties links en rechts geprobeerd hulp en steun bijeen te trommelen voor de duizenden vluchtelingen die dag in, dag uit vanuit Ethiopië over de grenzen van zijn land stromen.

In weerwil van Amerikaanse bijdragen van in totaal 59.000 ton voedsel, hangt het spook van massale sterfte door langzame uithongering boven de vluchtelingenkampen in zijn land. Reken daar dan nog eens de onvermijdelijke stank en viezigheid

bij die gepaard gaan met de aanwezigheid van meer dan een miljoen slechtbehuisde ontheemden, en u begint een idee te krijgen van wat het betekent een vluchteling te zijn.

De toestand in Somalië is maar een klein onderdeel van het probleem in heel Afrika. Letterlijk elk deel van dit continent (met slechts weinige uitzonderingen) wordt geteisterd door de een of andere vorm van maatschappelijke ziekte. Algerije dient als toevluchtsoord voor revolutionairen die de oorlog in de westelijke Sahara ontvluchten. Kameroen is nu het gastland voor meer dan 80.000 vluchtelingen die het conflict tussen de president en de minister van defensie van Tsjaad uit de weg gaan. Zaïre en Zambia herbergen daklozen van de burgeroorlog in Angola. Buurlanden ontvangen dikwijls elkaars vluchtelingen!

Getallen en statistieken zijn niet bij machte de werkelijke toestand duidelijk te maken. Die komt neer op de plotselinge verplaatsing van de totale bevolking van Amerikaanse of van Europese steden, zonder dat er voldoende middelen zijn om ze zelfs maar te huisvesten en te voeden.

Gezien de omvang van het probleem van al die krioelende mensenmassa's, zonder blijvende woonplaats verspreid over een heel continent, zou je zo zeggen dat iemand daar toch wel iets aan zou kunnen doen, nietwaar?

Er is ook iemand — tot op zekere hoogte.

De Organization of African Unity (OAU), een losse federatie van Afrikaanse naties, zou in feite in staat moeten zijn tot de oplossing bij te dragen. Maar let nu eens op wat de Londense *Times* ervan zegt:

„De zwakte van de OAU... is dat zij politiek gebonden is aan de soevereiniteit van haar lidstaten. Hoe sterk zij, na een 17-jarig bestaan, gefaald heeft in het uitoefenen van een grotere invloed (op de politiek van de landen van Afrika) wordt duidelijk

---

EEN HOPELOZE SITUATIE? Meer dan een miljoen vluchtelingen bevinden zich in Somalië — menselijke overblijfselen van de strijd om Ethiopisch gebied.

geïllustreerd door het feit dat er in Afrika zo'n vier miljoen politieke, of tot een andere stam behorende vluchtelingen zijn."

De OAU wordt in haar mogelijkheden beperkt door haar eigen, interne politieke problemen. Het ontbreekt haar aan het gezag om de besluiten te nemen die een eind zouden maken aan de tragedies waarvoor de mensen op de vlucht slaan. Maar als een zo belangrijke organisatie als de OAU niet voldoende gezag heeft om Afrika's dilemma's op te lossen, wie dan wel? Onthoud dit goed, want het raakt de wezenlijke aard van het probleem.

Overall ter wereld doen zich gelijksoortige problemen voor. De Verenigde Staten, het rijkste land ter wereld, hebben grote moeite met de opvang van de vluchtelingen die in stromen de nauwe zeestraat tussen Cuba en Florida overschrijven. De VS zijn noch bereid, noch in staat al die duizenden vluchtelingen voor de door de Sovjets gesteunde Castro-regering op te nemen. Amerika's eigen minderheden staan al voor genoeg binnenlandse ontberingen dan dat men er nog eens een nieuw en ingewikkeld probleem bij zou kunnen hebben.

Van Thailand, in wezen een landbouwnatie, kan nauwelijks worden verwacht dat het de omvangrijke menselijke „fallout" van de eeuwenoude twisten in Indochina opneemt. En rondom de hele aardbol worden de regeringen van de mens door onoplosbare problemen als deze geplaagd.

Waarom zijn er vluchtelingen?

Maar wat is de oorzaak? De „United States Library of Congress" vat het als volgt samen: „De oorzaak . . . schuilt mogelijk in een toenemende veronachtzaming door regeringen van de grondrechten van hun burgers, en in de wens om hun binnenlandse problemen af te schuiven naar de wereldgemeenschap".

Waarom komt er dan geen oplossing?

Neem bijvoorbeeld Somalië. We zien dat het land in een keiharde worsteling met het buurland Ethiopië is gewikkeld over de Ogaden-streek. Somalië beweert dat dit gebied aan

haar toebehoort. Ethiopië regeert het land. Gooi er nu een door de Sovjets verschaft bewapening van Ethiopië en Amerikaanse fondsen voor wapenleveranties aan Somalië tegenaan en je hebt een bloedig conflict — maar geen oplossing.

Het resultaat ligt voor de hand. Duizenden onschuldige burgers geraakt midden tussen de strijdende partijen. Wat zou u doen als er plotseling legertanks langs uw voortuintje daverden en uw logeerkamer plotseling werd doorzeefd met duizenden brokstukken van een mortiergranaat? U zou uw gezin bijeen grabbelen en hals over kop het dichtstbijzijnde, min of meer vriendelijke en betrekkelijk veilige gebied opzoeken. En dat is nu precies wat er tegenwoordig in de hele wereld gebeurt.

De VN hebben 80.000 ton voedsel aangevoerd voor de Ethiopische vluchtelingen in Somalië. Deze wereldcoalitie van volkeren bracht zuiver en alleen voor de vluchtelingen een hulppakket ter waarde van zo'n 250 miljoen gulden bijeen.

Maar dit alles houdt zich bezig met de gevolgen, niet met de oorzaken.

In plaats van hun gezag aan te wenden om een einde te maken aan de gevechten, sponsoren de VN een hulppakket ter verzachting van de gevolgen van een conflict waaraan zij geen einde kunnen maken. En wat nog tragischer is, de 80.000 ton voedsel die uit dit hulppakket wordt gedistribueerd, levert elke vluchteling nauwelijks meer dan een pond voedsel per dag op! Bedenk bovendien dat een groot deel van de wereld van waaruit deze hulp wordt gesponsord, zich zelf in de greep van een recessie bevindt of door overstromingen en droogte wordt geteisterd. Wat zou er gebeuren wanneer op de voedselleveranties zou moeten worden beknipt?

Dit alles spreekt duidelijke taal. De VN zijn niet bezig het probleem op te lossen, maar slechts de symptomen te bestrijden!

Wie gesteld is op mensenrechten — het recht om in vrede te leven, om geloof te belijden en om vast werk te hebben — dient onder een regime te leven dat deze rechten toekent. Wie onder een regering leeft die deze

vrijheden of rechten niet erkent, heeft ze doodeenvoudig niet. Dat betekent dat men in een crisis verzeilt: ofwel men accepteert het verlies van rechten, ofwel men laat — als men de kans schoon ziet — het land en het systeem achter zich en wordt vluchteling.

(Sommigen nemen het gezag in eigen handen, worden revolutionairen en proberen het systeem omver te werpen. Maar al te dikwijls wordt de toestand dan nog *erger*, en komen er *nog meer* vluchtelingen.)

De oplossing is dan ook duidelijk: de mens moet ophouden alleen maar in termen van een bestrijding van de gevolgen te denken — het zenden van hulp aan ontheemden — hoe nodig dat op zichzelf ook is. In plaats daarvan dient de mens de kern van het vraagstuk onder ogen te zien — *het egocentrische karakter van menselijke regeringen*, en de erkenning dat er een hogere autoriteit dan de mens moet komen, een oppergezag dat boven alle regeringen is verheven.

Dat betekent het herstel van de regering van God de Schepper! Wat wij tegenwoordig hebben, zijn door *eigenbelang* geleide regeringen van mensen. Eerst *nadat* wij de kwade vruchten van menselijk lijden in de vorm van vluchtelingen hebben geoogst, strekken andere landen een helpende hand uit. Maar ze schijnen niet bij machte zich met de *oorzaken* bezig te houden.

Luister naar wat de Bijbel te zeggen heeft over de egocentrische regering van mensen. Een klassieke illustratie van de ware aard van de menselijke heerschappij door de eeuwen heen is bijvoorbeeld dit: „Zo zal het optreden zijn van de koning die over u regeren zal: uw zonen zal hij nemen en hen dienst laten doen . . . zij zullen *zijn* akkerland ploegen en *zijn* oogst binnenhalen; *zijn* wapens en wagentuig zullen zij vervaardigen . . .

„Verder zal hij van uw akkers, wijngaarden en olijftuinen *de beste* nemen en aan zijn dienaren geven . . . Uw slaven, slavinnen, *de beste* van uw jonge mannen, en uw ezels zal hij nemen en gebruiken voor *zijn* werk . . . Te dien dage zult gij jammeren [in angst] over uw koning die

De schatting van het aantal vluchtelingen over de gehele wereld zoals deze in mei 1980 door de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) werd gepubliceerd

Kaart door Minette Collins

gij u gekozen hebt, maar de Here zal u te dien dage niet antwoorden” (1 Sam. 8:11-18).

Dit is een waarschuwing van God, niet alleen aan het oude Israël, waaraan zij gericht was, maar ook aan alle tegenwoordig levende mensen, en wel met betrekking tot de egocentrische aard van de menselijke heerschappij, of die nu autoritair of bureaucratisch is.

De gemeenschappelijke noemer achter de wereldspannende vluchtelingen-crisis is de regering door mensen!

Welke menselijke heerschappij kan de problemen naar behoren afhandelen? Om het vluchtelingen-probleem op te lossen dient er een wereldregering te zijn die genoeg macht en wijsheid bezit om de oorzaken van crises aan te pakken. Maar zowel de VN als welke andere organisatie ook, zijn onmachtig gebleken zich met de dieper liggende oorzaken te meten. Deze organisaties van mensen beperken zich tot de gevolgen, terwijl zij in hun onwetendheid vaak de crises in het leven roepen die zij trachten op te lossen.

Er bestaat in onze tijd geen menselijke regering op aarde die deze menselijke dilemma's kan oplossen. Maar er is een gezag dat op het punt staat te worden gevestigd en dat elke oplossing tot stand kan en zal brengen.

Oorspronkelijke oplossing afgewezen

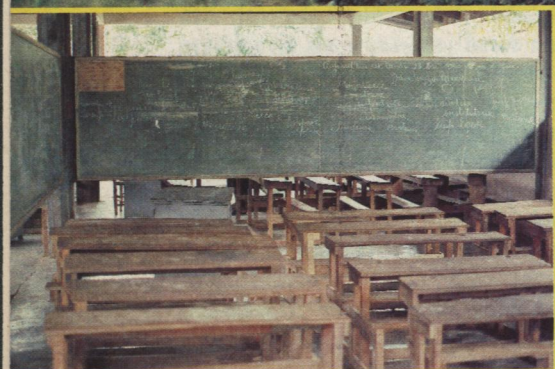
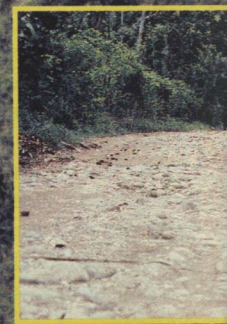
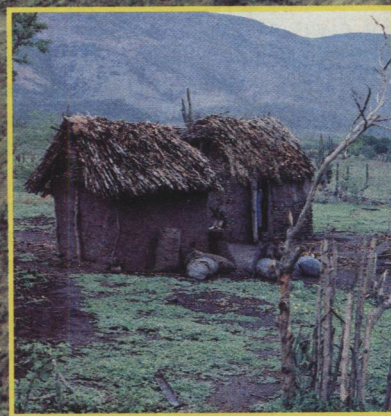
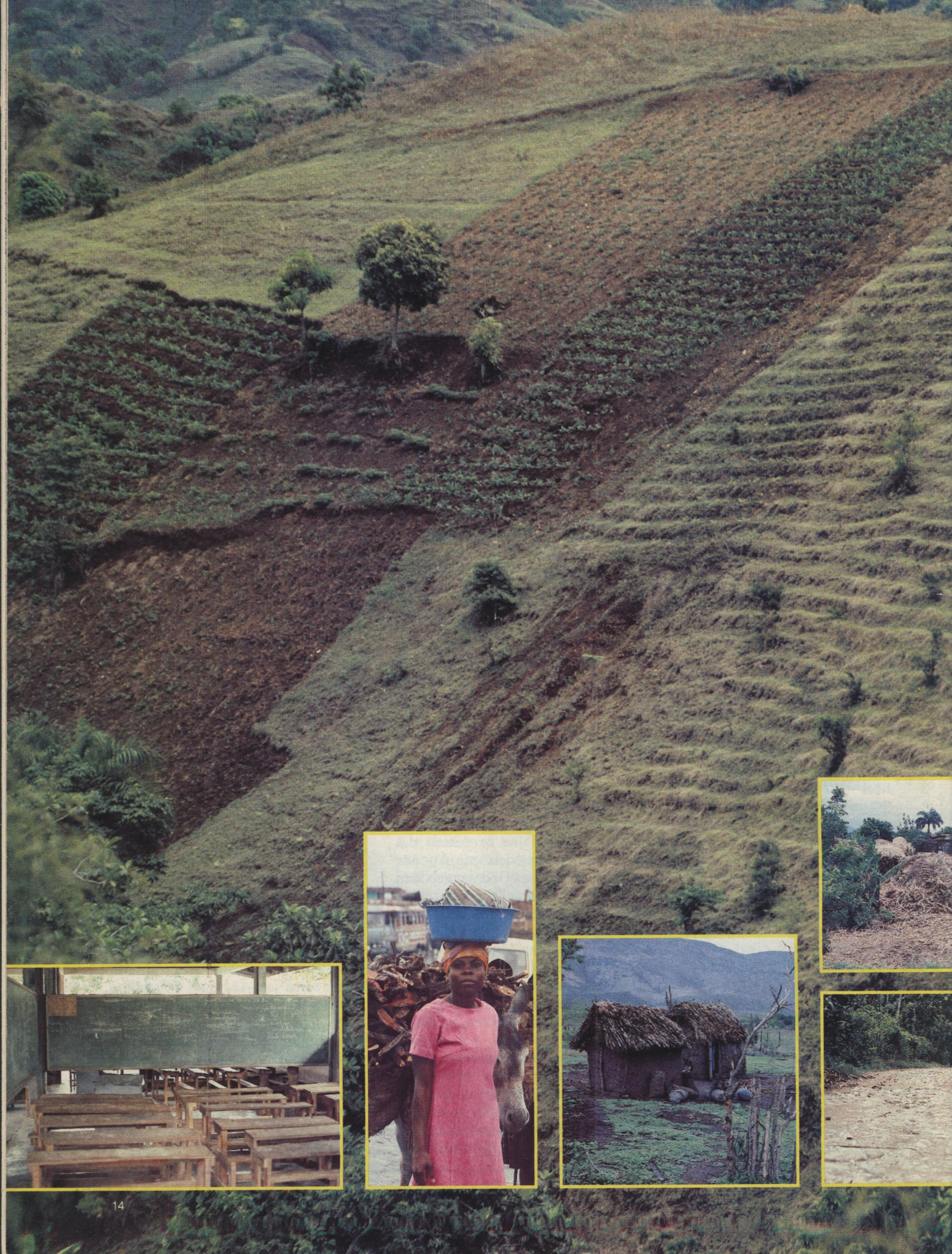
Het werkelijke verhaal van het vluchtelingen-probleem begon bijna 6000 jaar geleden. De gelegenheid om het regeringssysteem toe te passen dat elke toekomstige crisis zou kunnen oplossen, werd door God aangeboden aan onze oorspronkelijke menselijke vader, Adam (Gen. 1:28). Gods heerschappij over de aarde was overgenomen door Lucifer, die bezorgdheid voor het wel en wee van anderen verwierp en in plaats daarvan het pad van egoïsme en naijver insloeg (Jes. 14:12-15; Judas 6). Indien Adam de positie had aanvaard, zou hij de grondvorm hebben gevonden waarmede duizenden jaren tevoren de huidige vluchtelingen-crisis in India, Afrika en de beide Amerika's hadden kunnen worden voorkomen.

Adam moest zijn geschiktheid

voor de taak bewijzen. Hij moest zowel Satan als zijn eigen menselijke aard overwinnen (die voor een groot deel van Satan zelf afkomstig is! Wilt u tot een juist begrip van dit belangrijke onderwerp komen, schrijf ons dan om ons gratis boekje *Heeft God een duivel geschapen?*) Adam had van ganser harte de regering Gods moeten aanvaarden, en dat betekent de weg van het *geven*.

Als Adam God verwierp en de weg van Satan opging (door een *inhalige* houding aan te nemen), zou hij zowel zichzelf als al zijn nakomelingen onder een gezag brengen dat lijnrecht tegenover dat van God stond! In Genesis 3 vinden wij inderdaad dat dit precies is wat er gebeurde. Adam, die *niet* tot zijn daden werd *verleid*, zoals Eva (Gen. 3:1-6) nam willens en wetens van de boom van goed en kwaad, die de keuze tussen de twee fundamenteel verschillende levenswijzen symboliseerde. Bijgevolg sneed God alle opeenvolgende generaties van de mensheid voor een periode van 6000 jaar van zich af, afgezien van diege-
(Zie verder pagina 27)

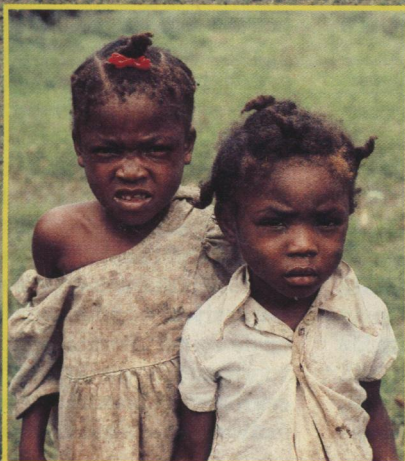

EEN VOLK GENEZEN

Artikel en foto's door John Halford

LATEN WIJ — EEN OGENBLIK SLECHTS — onze fantasie gebruiken om ons een paar jaar verder in de geschiedenis te begeven. De Regering van God is, na woelige jaren van Satans heerschappij over de volken, hersteld. De mensen smeden oorlogswapens om, voor vreedzame doeleinden, zoals Jesaja heeft geprofeteerd (Jes. 2:4), En wanneer zij de vruchten van de goddelijke heerschappij zien, zeggen zij: „Komt, laten wij opgaan . . . naar het huis van de God Jakobs, opdat Hij ons lere aangaande zijn wegen en opdat wij zijn paden bewandelen?” (vers 3). De uitvoerende macht van Gods Regering, Jezus Christus, heeft bekwame, wedergeboren wezens van gobleken bekwaamheid

HAÏTI — land van erosie en natuurlijke schoonheid — wacht geduldig op de genezing van zijn armoede, ziekte en voodoo. Leaders worstelen met overmachten terwijl de bevolking zich afzwoegt om hun voedsel aan de bijna aardloze heuvelterrassen te onttrekken. Hutten als uit een ander tijdperk zijn overal verspreid. Toch breekt de glimlach op de Haïtiaanse gezichten door als een voorafschaduw van bijbelse hoop en belofte van de betere Wereld van Morgen.

en trouw, naar de ontredderde, maar berouwvolle overlevenden van de wereld gezonden — om te helpen, te dienen, te genezen en te heersen.

Nu is het uw beurt. „Heb gezag over tien steden” (Lukas 19:17). Dat zou een vrij groot gebied kunnen zijn — zelfs een kleine natie — misschien een paar miljoen mensen. En zij zullen naar u opzien voor hulp, bijstand en leiding. De jaren van verkeerdt leven hebben hun tol geëist. Uw mensen zijn ongeletterd, ziek en onwetend inzake enkele van de meest fundamentele feiten omtrent gezondheid, voeding en hygiëne. Hun land is uitgeput, de economie ingestort. Verschrikt, verslagen en ontmoedigd — alles wat zij weten is dat er een betere weg moet zijn — en dat *u* die vertegenwoordigt.

Hoe zult u beginnen? Welke beslissingen moeten worden genomen?

Christus heeft een Utopia beloofd, maar niet een dat op slag zou ontstaan. Een nieuwe wereld zal op het puin van de oude worden opgebouwd. God, in zijn Werk, doet niet voor de mens wat de mens zelf kan doen. Het duizendjarige Utopia zal worden gebouwd door mensen die werken onder de leiding en het gezag van het heersende Koninkrijk van God.

Wat is er nodig om een volk te genezen? Wij zullen de problemen van één natie bekijken — de Republiek Haïti in het Caribische gebied.

De bevolking van Haïti heeft bijna even lang gestreden om een natie op te bouwen als de bevolking van de VS. In 1804 verklaarden zij hun onafhankelijkheid van hun koloniale meesters en werden het tweede vrije land van het westelijk halfrond. Maar na bijna 200 jaar zijn zij nog een van de armste landen ter wereld. Waarom?

Om dit te begrijpen, moeten wij eerst een kort overzicht van Haïti's geschiedenis geven.

Van rijkdom tot lompen

Columbus heeft Haïti in 1492 ontdekt. Toen hij voor het eerst de bosrijke bergen, de vruchtbare laaglanden en de overvloed van vruchten zag, schreef hij: „Ik heb het paradijs gevonden”.

De Spanjaarden keerden het volgend jaar terug om te koloniseren. De inheemse Arowakkenindianen ver-

welkomden de conquistadores. Zij beschouwden hen als bondgenoten tegen hun vijanden, de Cariben, een kannibalenstam waaraan de Caribische Zee haar naam ontleent.

Maar de Spanjaarden hadden andere ideeën. Zij maakten zowel de Arowakken als de Cariben tot slaven om te werken in de mijnen en op de plantages die zij weldra vestigden. Binnen 40 jaar was de Indianenbevolking bijna verdwenen — slachtoffers van ziekte en dwangarbeid.

Zo begon de slavenhandel. In de volgende 300 jaar werden talloze duizenden slaven uit West-Afrika overgebracht om in Haïti te werken.

De Spanjaarden droegen de kolonie in 1697 aan de Fransen over. „Saint Domingue”, zoals de Fransen het noemden, werd weldra de rijkste en meest rendabele kolonie van de 18e eeuwse wereld. Ze was verantwoordelijk voor tweederde van Frankrijks buitenlandse handel. Tegen het einde van de 18e eeuw leverde Saint Domingue de Franse schatkist meer op dan alle 13 Amerikaanse koloniën aan Groot-Brittannië. Maar het was tegen een verschrikkelijke prijs.

Terwijl de kooplieden en plantagebezitters rijk werden, waren de slaven tot levenslange dwangarbeid gedoemd. Ze leefden zonder hoop. Het minste blijk van verzet en rebellie werd met wilde, barbaarse straffen beantwoord. Slavernij, nooit aange-naam, heerste in Haïti in haar ergste vorm. Maar aan het eind van de 18e eeuw brachten twee gebeurtenissen verandering in de loop van Haïti's geschiedenis.

In 1776 verklaarden Englands koloniën in Amerika zich onafhankelijk. Zestien jaar later wierpen de boeren in Frankrijk de monarchie en de heersende klassen omver en riepen de Franse Republiek uit. Frankrijks overzeese koloniën voelden de uitwerking van de revolutie. In Haïti keerden de slaven zich tegen de Haïtiaanse aristocratie. Een ex-slaaf, Toussaint-Louverture, leidde een leger ter overwinning, herstelde enigszins de orde en vestigde een regering naar het model van het revolutionaire Frankrijk. Deze merkwaardige man herinnert men zich terecht als de „George Washington van Haïti”. Toussaint had het visioen van een vrij Haïti, dat in harmonie en samenwer-

king met het moederland leefde.

Maar het mocht niet zo zijn.

Napoleons optreden

Napoleon Bonaparte kwam aan de macht en begon het Franse Rijk te herstellen. Hij zond een leger van 40.000 man om het gezag over de koloniën te hernemen. Toussaint werd gearresteerd en stierf later in de gevangenis. Na een van de wreedste militaire campagnes uit de geschiedenis, waarbij iedere partij de andere overtrof in woestheid en gruwelijkheid, werden Napoleons strijdkrachten verslagen en in 1804 werd de Republiek Haïti uitgeroepen.

Oorspronkelijk was het Napoleons bedoeling dat zijn leger Haïti onderwierp en dan doorvoer naar New Orleans. Door een strijdmacht in de Mississippi-delta te onderhouden hoopte hij de Amerikanen ervan te weerhouden in de toenmalige oorlogen de kant van de Britten te kiezen. Nu in plaats daarvan de garnizoensmacht Haïti bezet hield, moest Napoleon tot een andere tactiek overgaan om de Amerikaanse neutraliteit te verkrijgen. Zijn vertegenwoordigers boden alle Franse bezittingen ten zuiden van de Canadese grens aan de Verenigde Staten ten verkoop aan. De wanhopige vrijheidsstrijd van de ex-slaven van Haïti leidde er rechtstreeks toe dat de Verenigde Staten van Amerika de begunstigden werden van de grootste grondverkoop uit de geschiedenis: de „Louisiana Purchase”.

De nieuwe heersers van Haïti zwoeren dat zij nooit meer een onderworpen volk zouden worden. Zij organiseerden de bouw van geduchte vestingen. Eén, „la Citadelle La Ferrière” in de bergen, zag uit over de stad Cap Haïtien en bestaat vandaag nog.

Maar de kanonnen van la Citadelle hebben nooit een schot in de strijd gelost. De wereld vergat Haïti. In 1804 waren de mijnen bijna uitgeput en de velden, na generaties van exploitatie, waren dor en onproductief. Daar er andere, meer rendabele koloniën voor het grijpen lagen, lieten de Europese mogendheden Haïti zijn onafhankelijkheid hebben. Wie gaf er wat om!

Het Haïtiaanse volk, dat alleen van slavernij wist, was slecht voorbereid op de verantwoordelijkheden voor het voortbestaan van een natie. Slechts een handvol was ontwikkeld. Er was nauwelijks iemand die enig idee van

regeren had. Na eeuwen van dienstbaarheid wilde de gemiddelde Haïtiaan niets anders dan met rust gelaten worden om op zijn lapje grond een bestaan te vinden.

Opeenvolgende regeringen bekommerden zich er meer om, aan de macht te blijven dan een natie op te bouwen. Ziekte, onwetendheid, bijgeloof en armoede kenmerkten hun leven. Na jaren van misbruik gaf zelfs de landbouwgrond het op. Honger en ondervoeding verergerden de ellende van het gebied dat Columbus eens als het „paradijs” had beschreven.

Amerikaanse zeestrijdkrachten

In 1915 grepen Amerikaanse zeestrijdkrachten de Monroe-leer aan om Haïti binnen te vallen. Amerika stond op het punt om zich in de Eerste Wereldoorlog te begeven en Haïti, dat de oostelijke toegang tot het pasgeopende Panamakanaal bewaakte, werd van te groot strategisch belang geacht om onder vreemde invloed te vallen.

Negentien jaar lang legden de mariniers wegen aan, groeven kanalen en stichtten scholen en ziekenhuizen. Maar zij pakten nooit de chronische problemen van het kleine land werkelijk aan. Een Amerikaanse waarnemer uit die dagen zei: „Haïti's probleem is geen probleem dat men met een woord kan afdoen of met een pennestreek verhelpen. Het wordt gevormd door de opeenhoping van alle ellende en misbruik van meer dan honderd door koorts geteisterde jaren van achteruitgang, jaren die het brandmerk dragen van tirannie en onvoorstelbaar bloedvergieten, jaren waarin alle plagen die in de litanie worden opgesomd — opstandigheid, samenzwering, rebellie, ziekte, pestilentie, hongersnood, strijd, moord en plotselinge dood — de staat teisterden tot de gefolterde bebouwers van de grond hun velden in de steek lieten en naar de bergen vluchtten” (*National Geographic*, August, 1915).

Toen de zeestrijdkrachten Haïti in 1934 verlieten, verviel Haïti weer in zijn meedogenloze aftakeling. Nog slechts 10 jaar geleden voerde een groot deel van de wereld een handenaf-politiek ten opzichte van Haïti.

Herboren hoop

Thans tracht een meer verlichte regering de problemen op te lossen. Bui-

tenlandse beleggingen worden actief aangemoedigd en nieuwe fabrieken hebben 130.000 wanhopig nodige arbeidsplaatsen geschapen. Arbeidskrachten zijn goedkoop (het minimumloon werd onlangs verhoogd — tot \$2.20 per dag), en de Haïtianen hebben de reputatie harde werkers te zijn. Het toerisme neemt toe en geïmporteerde auto's vullen de straten van Port-au-Prince, de hoofdstad. Men heeft zelfs de mogelijkheid FM stereo en tv-programma's in kleur te ontvangen. Maar deze luxe bestaat alleen voor de rijke minderheid. De gemiddelde Haïtiaan is nog een straatarme boer die in een lemen hut woont en een wankel bestaan bijeen-schraapt uit een uitgeput stukje land.

Sommige verslagen willen ons doen geloven dat alle Haïtianen slechts wachten op de kans om per boot naar Miami, Florida, te vertrekken. Dit is niet zo.

Loop eens een paar uur door de straten van Port-au-Prince of rijd naar buiten. U zult een vriendelijk, veerkrachtig en trots volk ontmoeten, dat van zijn land houdt en er het beste van wil maken.

Het is een merkwaardig ras geworden, dat vol hoop voortzwoegt, in afwachting van de dag waarop de dingen beter zullen worden.

En misschien moeten zij wachten tot de Wereld van Morgen. Zelfs dan zal het niet gemakkelijk zijn. De Haïtianen zullen hulp nodig hebben om hun land van de grond af weer op te bouwen. Ja, letterlijk van de grond af. Ik zal u laten zien wat ik bedoel.

De 120 mijl lange reis van Port-au-Prince naar Cap Haïtien duurde gewoonlijk 12 tot 14 uur. Thans heeft een goede, met behulp van Frankrijk aangelegde weg, de reis tot vier uur bekort. Maar nu ziet de reiziger, die gerieflijk door het majestueuze berglandschap rijdt, misschien niet de tekenen van een van de grootste problemen waarmee Haïti geconfronteerd wordt.

Zet de wagen stil. Ga naar de kant van de weg en kijk langs de steile helling omlaag. Ver beneden ligt een groep hutten aan de terrassen geklemd. Kleine, met maïs beplante velden strekken zich verder omlaag in het dal uit en daarna omhoog langs de berg aan de overzijde. Het is een rustige omgeving — die een prachti-

ge foto kan opleveren. Maar u kijkt naar een ramp.

Haïti is bezig zijn meest fundamentele en vitale hulpbron te verliezen — de bodem. Het heeft gebrek aan goed bouwland. Naarmate de bevolking is gegroeid (met zes miljoen nu het dichtstbevolkte land van het halfmond), is de behoefte aan land voor voedsel toegenomen. De boeren zijn hoe langer hoe verder in de bergen teruggedrongen. Bomen zijn geveld, in de meedogenloze jacht op brandhout en houtskool — Haïti's voornaamste energiebron. Bedenk dat voor miljoenen ter wereld de energiecrisis eenvoudig betekent, niet genoeg brandhout om mee te koken.

Doordat de berghellingen zijn ontbost, heeft de regen de kostbare bovenlaag van de grond naar de rivieren en de zee weggespoeld. Het zal tientallen jaren van zorgvuldig beheer vergen om de schade te herstellen. In plaats daarvan wordt het probleem erger, daar een hongerige bevolking een wissel op de toekomst trekt, door te verbouwen wat zij nu nodig heeft om te overleven. Eeuwen van uitbuiting kunnen niet van de ene dag op de andere ongedaan worden gemaakt. Maar God heeft het zo ingericht dat de natuur zichzelf kan genezen — indien ze genoeg tijd en een eerlijke kans krijgt.

Haïti's land zal een poos intensieve zorg moeten krijgen, wil het tot volle produktiviteit worden teruggebracht. De bomen moeten tijd hebben om de hellingen weer te bedekken, zodat de herstelde bodem houvast op de rotsen kan vinden. Enige kleinschalige experimenten hebben bewezen dat het mogelijk is, maar een hongerige boer bekommert zich meer om zijn huidige lapje grond. Hij bezit de kennis noch de middelen om toekomstplannen te maken. Om Haïti's land te genezen, zal er gedurende het genezingsproces op de een of andere wijze in de behoeften van de bevolking moeten worden voorzien, wil zij niet van honger omkomen.

Verbreking van de cyclus der armoede

Haïti is slechts een van de vele hedendaagse landen die in een vicieuze cirkel van armoede beland zijn. Hoe verbreekt men de cirkel? Daarvoor zou een centrale wereldregering no-

dig zijn die weet wat ze doet en het gezag heeft om te handelen. Er zal een nieuwe geest onder alle naties moeten komen, een geest van geven en delen.

Een volk dat zo lang op de rand van de ondergang heeft geleefd, zal ook hulp nodig hebben om de fundamentele kennis van gezondheid, hygiëne en voeding te verwerven.

De bezoeker van Haïti heeft niet veel tijd nodig om te ontdekken dat het een jong land is — er zijn overal kinderen. Maar te veel van die kinderen zijn ziek. En er sterven jaarlijks duizenden, door ondervoeding en daaruit voortkomende ziekten — een veel grotere, ofschoon minder spectaculaire moordenaar dan rechtstreekse verhogering. De kinderen in de landelijke gebieden zijn bijzonder kwetsbaar.

Een kind zal waarschijnlijk op de vloer van een lemen hut worden geboren. De navelstreng zal worden doorgesneden met een mes, een oude schaar of een steen en het uiteinde gebonden met niet steriel draad, gras of een vod. De baby heeft een uitstekende kans om tetanus te krijgen en een van de 15 op iedere honderd pasgeborenen worden die in hun eerste levensjaar sterven. Indien het kind in leven blijft, zal het de reeks besmettelijke ziekten, zoals tyfus, dysenterie en gele koorts moeten overwinnen. Zijn voeding zal eenzijdig zijn en te weinig opbouwende proteïnen bevatten.

Wanneer het kind leert lopen, zal het bijna zeker geïnfecteerd worden door parasieten die door zijn blote voeten hun weg tot in zijn lichaam vinden. Het zal in een hut slapen, in voortdurend contact met bacteriën, uitgeoest door een volwassen lid van het gezin, van wie één bijna zeker tuberculose zal hebben.

Komen er andere broertjes en zusjes, dan zal het misschien worden uitbesteed bij familieleden. Mocht het zijn kinderjaren overleven, dan zal zijn levensverwachting slechts ongeveer 52 jaar zijn. Dit alles is onnodig. Het meeste zou nu kunnen worden voorkomen.

God weet dat een volk dat in slavernij heeft geleefd, hulp nodig heeft op zulke fundamentele gebieden als gezondheid en hygiëne. Toen Hij 3500 jaar geleden het volk Israël uit Egypte voerde, gaf Hij Mozes

wetten die de fysieke omgeving betreffen.

Deze wetten waarborgen, indien opgevolgd, een behoorlijke voeding, zuiver drinkwater, een schoon lichaam en hygiënische woningen. Deze wetten inzake zulke fundamentele zaken als voeding en behoorlijke verwijdering van menselijk afval, staan nog steeds in de Bijbel.

Velen in de gerieflijke beschaafde wereld spotten ermee. Ze worden terloops afgedaan, tezamen met de andere oudtestamentische wetten — zoals betreffende financiële verantwoordelijkheid en het gebruik van heilige tijd. „Afgedaan” zult u horen. „Christus heeft ze aan zijn kruis genageld”. Toch was Hij Degene die later als Jezus werd geboren, die Israël uit de slavernij leidde (1 Kor. 10:1-4) en die hun de gezondheids-wetten gaf. Diezelfde Christus (Mal. 3:6) zal weldra alle volken uit een veel ergere slavernij leiden. Hij zal hen zachtmoedig maar met vaste hand 1000 jaar lang regeren (Openb. 20:1-5). De meeste naties zullen opnieuw enig zeer fundamenteel onderricht nodig hebben.

Neem hetgeen u van de zgn. oudtestamentische Wet weet, niet te lichtvaardig op. U zou deze kennis weleens nodig kunnen hebben om Christus te helpen met de genezing van een natie.

Gevraagd: goed onderwijs

Een behoefte die Haïti deelt met vele ontwikkelingslanden is voldoende opleiding. Er zijn natuurlijk scholen, maar niet genoeg. En er is een tekort aan bevoegde leerkrachten, speciaal in de hogere regionen.

Jonge Haïtianen weten dat goed onderwijs een sleutel is tot het doorbreken van de armoede. Ze verlangen wanhopig naar onderwijsmogelijkheden. Dit werd mij duidelijk gemaakt door een tiener die mij aanklampte toen ik mijn hotel in de binnenstad van Port-au-Prince verliet.

Hij was zeer hardnekkig. Ik wilde geen gids, maar ik kon zien dat ik me niet gemakkelijk van hem af kon maken.

„Hoeveel rekent u voor het gid-sen?” vroeg ik.

Hij was oprecht gekwetst. „Niets, ik wil alleen maar met u meewandelen om Engels met u te spreken. Ik probeer Engels te leren.”

Wij liepen misschien twee uur door Port-au-Prince. Hij vertelde me dat hij de enige in zijn familie was die naar school ging. Het was een technische school, erg duur. Verscheidene familieleden werkten om hem te steunen, zodat hij een opleiding en metertijd een goede baan kon krijgen. Hij gebruikte iedere gelegenheid om zijn kansen te verbeteren.

In de Wereld van Morgen zal iedereen een evenwichtige en gepaste opleiding krijgen en één taal leren (Zef. 3:9). Alle volken zullen ervan profiteren.

Thans spreekt de bevolking van Haïti Creools. Als u het voor het eerst hoort, klinkt het als Frans. Eeuwenlang hebben de mensen Frans vermengd met andere Europese talen en de oorspronkelijke Afrikaanse dialecten waardoor een geheel eigen taal is ontstaan. Alle Haïtianen kunnen Creools spreken, maar de ontwikkelden hebben over het algemeen hun opleiding in het Frans gehad, dat nog steeds de officiële taal is. De meeste boeken en tijdschriften zijn in het Frans — er worden maar een paar boeken en periodieken per jaar in het Creools gepubliceerd. Ik kocht er één en liet het een Haïtiaanse vriend zien. Hij kon het niet begrijpen! Hier had men een ontwikkeld man, een leider onder zijn volk, die buiten zijn schuld de taal van zijn land niet kon lezen.

Dit is een ernstige handicap voor Haïti's pogingen om het onderwijs uit te breiden. Het is geen uniek Haïtiaans probleem — het raakt vele andere volken overal ter wereld. Wanneer de volledige voordelen van één zuivere taal werkelijk worden begrepen, zal de wereld haar met open armen verwelkomen.

Het probleem van voodoo

Tenslotte een woord over godsdienst. Ofschoon het officiële geloof het rooms-katholicisme is, is het geloof van de meeste Haïtianen voodoo. Voodoo is een mengeling van Afrikaanse en traditioneel christelijke geloofsvormen. Door de ritens te beoefenen, trachten gelovigen door „goden” te worden bezeten. Men gelooft dat deze „goden” regen, water, liefde, oorlog, landbouw en alle andere aspecten van het leven beheersen.

In de gidsen stond dat ik mocht verwachten geboeid te worden door de primitieve ritens die hun wortels

diep in het heidense verleden hebben.

Ik werd niet geboeid.

Zoals Christus de Samaritaanse vrouw zei (Joh. 4:22), kennen zij niet wat zij aanbidden. Voodoo is de verering van demonen, de gezworen geestelijke vijanden van de gehele mensheid. Voodoo-riten mogen dollars van toeristen opbrengen, maar ze houden hun gelovigen in angst en bijgeloof gevangen.

Het Haïtiaanse volk heeft de ware godsdienst nodig die hen zal leren begrijpen wie de werkelijke God is en waarom Hij hen op de wereld heeft gezet. Die waarheid is voor hen beschikbaar, maar slechts weinigen hebben haar tot dusver gevonden.

Het Koninkrijk Gods zal daar verandering in brengen.

Het hervormen van een land

Zelfs bij een kort bezoek aan Haïti wordt men geïmponeerd. Geïmponeerd door de prachtige omgeving. Maar nog meer geïmponeerd door de mensen die op de een of andere wijze ondanks hun armoede, volharding, moed, waardigheid en hoop uitstralen.

Hun problemen zijn typerend voor vele miljoenen op dit ogenblik — misschien voor de meerderheid der mensheid. Ze leven op de rand van de ondergang, in onwetendheid en armoede, terwijl het niet nodig is zo te leven. Er is een levenswijze die hun vaderland een paradijs had kunnen doen blijven. Zij dienden die weg te kennen in 1804, toen zij hun eerste stappen zetten als onafhankelijke natie. Maar er was niemand om hen voor te lichten. De mensen die het hadden moeten weten, hadden het zelf al lang vergeten.

God openbaarde hun die weg in zijn „levenswegwijzer” — de Bijbel. Het is zoveel meer dan alleen maar een godsdienstboek. Het geeft de juiste richtlijnen weer voor gezondheid, hygiëne, gezinsleven, onderwijs; het behandelt zowel het burgerlijke als het strafrecht, moraliteit — kortom, de Bijbel geeft een totale levenswijze aan die *werkt* — en die een natie tot herstel kan brengen. De informatie is nog steeds verkrijgbaar, maar ze heeft geen nut indien ze niet wordt toegepast.

Op een avond laat reden een vriend en ik van de zuidkust terug naar

Port-au-Prince. Toen wij Jacmel binnenreden brak er een storm los. De regen viel in dichte watergordijnen neer en binnen enkele seconden leek de weg centimeters diep te zijn. Het was onmogelijk verder te gaan. Aan de andere kant van het stadsplein konden wij door de regen heen de lichten van een klein restaurant zien.

De eigenaar verwelkomde ons. Gedurende ongeveer een half uur zaten wij aan een wankele tafel, dronken de heerlijke Haïtiaanse koffie en keken door de open voorzijde van het restaurant naar de bui. De eigenaar zag dat ik een vreemdeling was en vroeg me wat mijn baan was.

„Ik werk voor een tijdschrift en ik ben predikant”, zei ik.

„Welk tijdschrift?”

„*La Pure Vérité*” (de Franse editie van *De Echte Waarheid*).

Hij had er nooit van gehoord. „Maar wanneer u predikant bent, monsieur, kunnen wij misschien over een paar kwesties spreken.”

Hij vertelde mij dat hij eens gelovig was geweest, maar nu atheïst was.

Ik vroeg hem waarom hij zijn geloof in God had opgegeven.

„Te veel tegenstrijdigheden. Vele kerken, allemaal hetzelfde boek. En ze geloven allemaal iets anders. Bijvoorbeeld . . .” Hij raffelde verschillende z.g. bijbelse tegenstrijdigheden af . . . „Hoe kunt u dat ernstig nemen?” „Ik kan dat verklaren, maar ik heb er een bijbel bij nodig en de mijne ligt in de auto.” Ik wees naar de zondvloed. „Ik vermoed dat u er geen heeft.”

„Daar vergist u zich in, monsieur.”

Hij verdween in een grote kast onder de trap en na veel gescharrel dook hij er de overblijfselen van een oude Franse bijbel op. Deze had daar blijkbaar al jaren gelegen. Hij blies er letterlijk het stof vanaf (in mijn koffie) en wij beantwoordden zijn vragen.

Eerst was hij sceptisch, maar na enige tijd werd hij heel aandachtig.

„Er zit meer in dan ik dacht”, zei hij.

Het hield op met regenen en het was tijd om te gaan. Wij wensten hem vaarwel. Toen wij terugwaadden naar onze auto, werd de Bijbel weer in de kast gelegd. Zo dichtbij — en toch zo ver. □

de ECHTE WAARHEID Doel & Streven

De Echte Waarheid wordt gepubliceerd in het algemeen belang en behandelt maatschappij-, gezins- en milieukwesties. Ze bevat artikelen betreffende internationaal nieuws, politiek, filosofie, godsdienst en opvoeding, speciaal die betrekking hebben op de kwaliteit van het leven.

Het tijdschrift is geen politiek orgaan en geen politieke partij of presiegroep ondersteunt het.

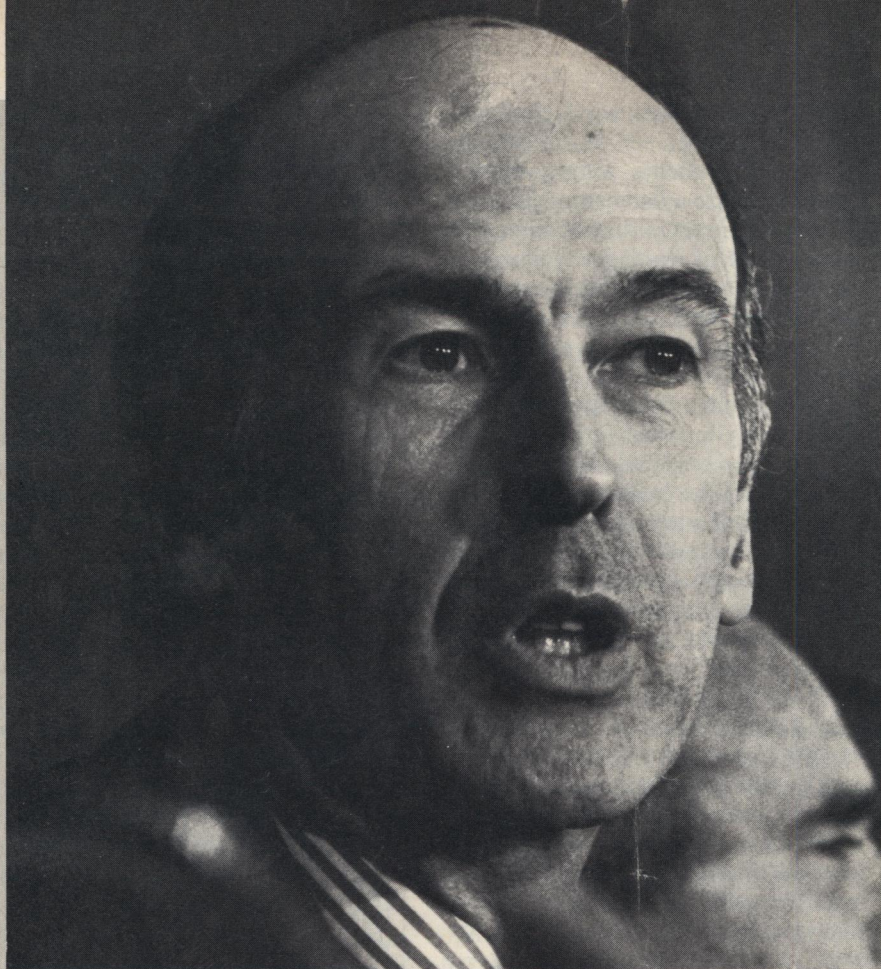
De publikatierechten van het tijdschrift zijn eigendom van de Worldwide Church of God en het doel van *De Echte Waarheid* is voorlichting en educatie door wereldgebeurtenissen in het juiste perspectief te plaatsen en een besef te wekken voor de ernst der tijden waarin wij leven. De nadruk wordt gelegd op de waarden van de christelijke moraal en de maatschappelijke gevolgen van de toenemende verwerping van deze waarden. Af en toe wordt plaats ingeruimd voor afwijkende ideeën die de lezers een duidelijker inzicht in de verschillende aspecten van omstreden kwesties kunnen geven.

De Echte Waarheid kent geen abonnementsprijs. Ze wordt gesteund door vrijwillige bijdragen van lezers, die overtuigd zijn geraakt van de waarde van het blad en die er prijs op stellen dat het gratis ter beschikking komt van een groter aantal lezers. Uw bijdragen zijn welkom en worden dankbaar aanvaard.

Dit blad streeft ernaar redenen te geven voor het *slechte nieuws* en antwoorden op levensdilemma's die, in praktijk gebracht, *goed nieuws* en juiste resultaten opleveren.

Het ligt eveneens in de gedragslijn van dit tijdschrift de alternatieven in overweging te geven indien de juiste oplossingen niet in praktijk worden gebracht. In overeenstemming hiermede geven wij uitdrukking aan de overtuiging dat indien de mensheid nalaat de uiteindelijke catastrofe af te wenden, een goddelijk plan nodig zal zijn om deze aarde te redden en een nieuwe orde te vestigen, waaronder alle schepselen in staat zullen zijn duurzame vrede, veiligheid en welvaart te genieten.

EUROPA MOET ZIJN MACHT EN INVLOED HERSTELLEN

door Gene Hogberg

In een zomer, boordevol hoogst gewichtige topconferenties, konden speciaal Amerikanen het vijfdaagse staatsbezoek van president Valéry Giscard d'Estaing dat op 7 juli begon gemakkelijk over het hoofd zien.

President Giscard's reis naar Bonn en andere uitgezochte plaatsen — het eerste officiële bezoek aan Duitsland door een Franse president sinds de historische reis in 1962 van Charles de Gaulle om het contact te herstellen — was van grote betekenis.

Oproep tot een „onafhankelijke rol” voor Europa

Gedurende zijn hele reis drong president Giscard d'Estaing er bij West-Europa op aan een meer onafhankelijke rol in wereldaangelegenheden op

zich te nemen, hetgeen inhield dat het gebied zijn afhankelijkheid van de Verenigde Staten in politieke en militaire zaken moest loslaten.

De eerste avond, aan een banket te zijner ere in Bonn, zei de Franse leider dat Frankrijk en West-Duitsland moesten samenwerken om te voorkomen dat Europa in politieke vergetelheid raakte, en om zijn macht en invloed in wereldaangelegenheden te herstellen. „Indien wij slagen, zullen wij een grote dienst hebben bewezen aan de vrede en het evenwicht in de wereld die, zoals wij dagelijks zien, een onafhankelijk en sterk Europa nodig heeft”, zei hij.

Giscard vestigde de aandacht op de betekenis van president de Gaulle's verzoeningsreis 18 jaar eerder, bedoeld om de breuk tussen Europa's

vroegere meest verbitterde vijanden te helen. Hij had succes: het volgende jaar tekenden West-Duitsland en Frankrijk hun „Verdrag van Vriendschap en Samenwerking”.

Giscard sprak van een gemeenschappelijke bestemming van de aan weerszijden van de Rijn gelegen mogendheden: „Nooit zijn onze landen zo hecht met elkaar verbonden geweest. Nooit waren we zo eensgezind.” West-Duitsland en Frankrijk zijn samen opgegroeid, zei hij, en „nu staan niet langer kanonnen over de rivieren op elkaar gericht, maar wij bieden in plaats daarvan elkaar de vriendschapshand.” Hij voegde hieraan toe dat Frankrijk en West-Duitsland „verplicht zijn onze gezamenlijke krachten te gebruiken om Europa te behoeden voor een schaduwbestaan en het te doen terugkeren tot zijn eigen rol van macht en belang in de wereld.”

Giscard besloot met zijn glas te heffen op de „Frans-Duitse vriendschap — die niet slechts de vrede moge dienen maar voortaan ook de invloed van Europa in de wereld.”

Schmidt voorzichtig

In zijn antwoord op de redevoeringen van president Giscard en andere Franse functionarissen onthield kanselier Schmidt zich nadrukkelijk van steun aan een duidelijk Frans initiatief om West-Europa politiek op voet van gelijkheid met de Verenigde Staten en de Sowjet-Unie te brengen.

West-Duitsland is een niet nucleaire mogendheid en daardoor meer dan Frankrijk afhankelijk van de Amerikaanse atoombom, zodat het zich niet kan veroorloven even vlot als Frankrijk uiting te geven aan zijn verlangen naar onafhankelijkheid.

Toch steunde Schmidt, op een persconferentie ter afsluiting van het bezoek, nauwere Frans-Duitse samenwerking en zei dat hij Frankrijks besluit om zijn onafhankelijke kernbewapening te moderniseren verwelkomde. Deze handelwijze, zei hij, was in overeenstemming met de in december 1979 door de NAVO genomen beslissing tot het opstellen van bijna 600 kruisraketten en Pershing II raketten, als tegenwicht voor wat volgens militaire analytici een massale Sowjet-opbouw is van Russische

middellange-afstandraketten die ieder deel van West-Europa kunnen treffen.

Terwijl Schmidt over het algemeen behoedzaam luisterde, kreeg president Giscard constante thema van Europese eenheid en vernieuwde wereldinvloed de geestdriftige steun van Schmidts uitdager voor het kanselierschap, Franz Josef Strauss. Giscard en Strauss ontmoetten elkaar in het historische Würzburg, een paar uur verwijderd van München.

Strauss was het met president Giscard eens dat Frankrijk en West-Duitsland „een gemeenschappelijke bestemming hadden”. Dit en het natuurlijke bondgenootschap tussen de beide burens, zei hij, hoefde geen enkel land in Europa zorg te baren.

Giscard was overigens het eerste Franse staatshoofd sinds Napoleon, dat Würzburg bezocht. Hij herinnerde er aldaar aan dat ook Karel de Grote hem daar was voorgegaan en „op zijn muren had uitgezien”.

Op de tweede dag van het staatsbezoek werd misschien het meest symbolische gebaar van harmonie tussen de twee mogendheden gemaakt. De beide regeringshoofden inspecteerden Duitse en Franse troepen bij een gemeenschappelijke parade in Baden-Baden. Baden-Baden is de plaats waar ongeveer 50.000 Franse militairen op Westduitse bodem zijn gestationeerd.

Beide staatslieden wezen op de Frans-Duitse militaire samenwerking als demonstratie van de vriendschap tussen de twee landen die het bezoek van de president bedoelde te ondersteunen. Voor mensen met historisch besef was de parade van de twee legers die schouder aan schouder marcheerden, een waarlijk historisch gebeuren.

Het Frans-Duitse bondgenootschap — het absoluut onontbeerlijke bestanddeel van ieder begrip van Europese eenheid, zoals geopenbaard in de bijbelse profetie — heeft zich gedurende enige tijd langzaam ontwikkeld. Maar het gebrek aan hedendaags Amerikaans leiderschap in het westelijke bondgenootschap, dwingt de twee concurrenten meer dan ooit tevoren voor hun wederzijdse bescherming samen te gaan. □

Een gewoontedier?

(Vervolg van pagina 9)

van verkeerd, goed van kwaad kan onderscheiden. Het betekent erkennen dat men verkeerd is en aan dit gedrag een einde maakt. Het betekent het vaste voornemen om — hoe moeilijk de omstandigheden ook mogen zijn — het goede te doen in plaats van het verkeerde. Dit houdt in dat iemand alle krachten en gaven waarover hij beschikt, dient te mobiliseren om zijn slechte gewoonten te overwinnen. En het is hierbij dat de kracht van Gods Geest kan helpen.

Men dient zich op de man af te vragen: „Is slaaf zijn van een slechte gewoonte, waardoor ik mezelf geestelijke of lichamelijke schade toebreng en mijn naaste aanstoot geef, nu wel de manier waarop God wil dat ik leef?”

„... zo verheerlijkt dan God in uw lichaam en in uw geest, welke Godes zijn [en niet echt u toebehooren]”, openbaart de Bijbel (1 Kor. 6:20, *Statenvert.*).

Ergerlijke gewoonten zijn er van allerlei aard. Het hoeven niet direct zeer ernstige tekortkomingen te zijn. Het kunnen gewoonten zijn zoals bijv. met open mond kauwen, of met een volle mond praten. In het maatschappelijk verkeer getuigt een onfrisse lichaamsgeur, als gevolg van slecht wassen, van een gebrek aan decorum en van onverschilligheid zowel ten opzichte van zichzelf als van anderen. Dergelijke gewoonten worden tot zonden als men minachtend weigert er iets aan te doen ook al is men zich ervan bewust.

Ook zijn er slechte gewoonten die zonder meer als zonde moeten worden aangemerkt.

„Dwaalt niet! Hoereerders, afgodendienaars, overspelers, schandjongens, knapenschenders, dieven, geldgierigen, dronkaards, lasteraars of oplichters, zullen het Koninkrijk Gods niet beërven” (1 Kor. 6:10).

Bepaalde personen ontwikkelen de gewoonte van liegen, overdrijven of vloeken.

Menselijke kracht is ontoereikend

De Bijbel openbaart ons de essentiële voorschriften tot het overwinnen van slechte gewoonten.

De ware en rechte levensweg — de

weg van geven — houdt niet slechts in dat men „God in zijn hart aanvaardt”, zoals vele religieuze leiders met grote nadruk stellen. Rechtvaardig voor God leven betekent dat men met de hulp van God en van zijn geschreven openbaring, gezonde verstandelijke, emotionele en geestelijke karaktertrekken ontwikkelt.

„Wie overwint [de zondige neigingen en gewoonten], hem zal Ik geven met Mij te zitten op mijn troon, gelijk ook Ik heb overwonnen [de verleiding om te zondigen] en gezeten ben met mijn Vader op zijn troon”, zegt Jezus Christus (Openb. 3:21).

„Dwaalt niet, God laat niet met Zich spotten” stelt de Bijbel met nadruk. „Want wat een mens zaait, zal hij ook oogsten” (Gal. 6:7).

We zaaien slechte gewoonten, en oogsten ziekte, verdriet en tenslotte de dood.

De uiteindelijke veroorzaker van slechte gewoonten is Satan de duivel. Sommigen ontkennen dat hij bestaat, maar hij is er wel degelijk! Hij heeft het leven hier op aarde al beïnvloed zolang deze bestaat. De apostel Paulus stelt het duidelijk in Efeze 2:2-3: „... overtredingen en zonden, waarin gij vroeger [voor uw bekering] gewandeld hebt overeenkomstig de loop dezer wereld, overeenkomstig de overste [Satan] van de macht der lucht, van de geest, die thans werkzaam is in de kinderen der ongehoorzaamheid...”

Satan zendt boze stemmingen, gevoelens en gedachten uit, die de menselijke geest opvangt.

Resultaat: „Trouwens, ook wij allen hebben vroeger daarin verkeerd, in de begeerten van ons vlees, handelende naar de wil van het vlees en van de gedachten” (vers 3).

Maar God roept sommigen — ongeacht hun leeftijd — op tot een leven, dat gericht is op het overwinnen van deze begeerten. Voor deze geroepenen is het veranderingsproces (bekering en karakterontwikkeling) zo vérstrekkend, dat alleen Gods kracht, samen met de menselijke wil en inspanning, een nieuwe mens kan doen ontstaan.

Ziehier wat een mens te doen staat als hij met zijn slechte gewoonten wil breken:

„De goddeloze *verlate zijn weg* en de ongerechte man zijn *gedachten*

en hij bekere zich tot de Here . . .” (Jes. 55:7).

„Bekeert u” zegt Petrus in Handelingen 2:38. Dat betekent een totale verandering van levensstijl en een volslagen ommekeer in denken. Voor iemand die zich echt wil bekeren betekent het dat hij zijn volledige overgave aan God bewijst door zich onder water te laten dompelen, d.w.z. door zich te laten dopen. Dit symboliseert de dood van de oude mens met zijn slechte gewoonten, en de verrijzenis van de nieuwe mens, die begerig is zijn oude gewoonten af te leggen om vervolgens volkomen Gods weg te gaan. (Vraag ons gratis boekje: *De betekenis van de waterdoop*.)

Gods kracht onmisbaar

God belooft dan de gave van de heilige Geest die helpt het verschil tussen goed en kwaad in te zien, en goede gewoonten en een juiste geestelijke houding te ontwikkelen.

Vervolgens begint de bekeerde mens zijn karakter te ontwikkelen, een proces dat zijn verdere leven zal voortduren en waarin hij „. . . de oude mens [de oude, zondige gewoonten] aflegt, die ten verderve gaat, naar zijn misleidende begeerten, dat gij verjongd wordt [let wel: dit is een proces] door de geest van uw denken, en de nieuwe mens aandoet, die naar (de wil van) God geschapen is in waarachtige gerechtigheid en heiligheid” (Ef. 4:22-24).

„. . . laten wij ons reinigen van alle bezoedeling [slechte gewoonten] des vlezes en des geestes, en zo onze heiligheid volmaken [weer: een proces] in de vreeze Gods” (2 Kor. 7:1).

Vele slechte gewoonten en emoties zijn te diep geworteld en te machtig dan dat ze uitsluitend met menselijke kracht overwonnen kunnen worden. Wat daarvan de oorzaak is? Doordat ze geestelijk van aard zijn. God heeft geestelijke wetten uitgevaardigd (Rom. 7:14), maar de mens heeft aan zijn menselijke kracht en inspanning niet voldoende om ze volledig te kunnen naleven (als een *goede* gewoonte).

Daar komt nog bij dat Satan en zijn leger van gevallen engelen (demonen) steeds trachten de mensen ervan te weerhouden hun slechte gewoonten of zonden af te leggen (zie Ef. 6:10-19). En maar al te dikwijls

werken maatschappelijke omstandigheden een dergelijke verandering krachtig tegen.

Al deze moeilijkheden zijn God bekend. Dat is juist de reden waarom degene die overwint een geweldige beloning aangeboden krijgt in de vorm van leiderschap in het Koninkrijk van God.

God biedt ons „. . . kostbare en zeer grote beloften [waaronder de heilige Geest] . . . opdat gij daardoor deel zoudt hebben aan de *goddelijke natuur*, ontkomen aan het verderf, dat door de begeerte in de wereld heerst” (2 Petr. 1:4).

„Want de wapenen van onze veldtocht zijn niet vleselijk, maar krachtig voor God tot het slechten van bolwerken, zodat wij de redeneringen en elke schans, die opgeworpen wordt tegen de kennis van God, slechten, elk bedenkensel als krijgsgévangene brengen onder de gehoorzaamheid aan Christus” (2 Kor. 10:4-5).

De Bijbel gebiedt ons: „En wordt niet gelijkvormig aan deze wereld [met zijn verkeerde gewoonten], maar wordt hervormd door de vernieuwing van uw denken . . .” (Rom. 12:2).

Karaktervorming vereist mede *mediteren* over doen wat goed en juist is. Het boek der Psalmen is een rijke bron van materiaal om over te mediteren. Lees ook de machtige samenvatting van de dingen waar onze gedachten zich mee bezig dienen te houden in Filippensen 4:8-9. Karakter betekent: *doen* wat juist is, niet alleen maar beamen dat iets juist is. „En weest daders des woords en niet alleen hoorders: dan zoudt gij uzelf misleiden” (Jak. 1:22).

Het overwinnen van bepaalde slechte gewoonten zal uitsluitend mogelijk zijn als men zich dagelijks nederig tot God wendt en Hem bidt om in zijn noden te voorzien; zoals men ook kracht krijgt door enige keren per dag voedsel tot zich te nemen.

„. . . blijft, niet alleen zoals in mijn tegenwoordigheid, maar nu des te meer bij mijn afwezigheid, uw behoudenis bewerken met vreeze en beven, want God is het, die om zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt” (Filipp. 2:12-13).

Maar . . . hoe moet het nu als u terugglijdt? Als u volslagen ontmoe-

digd, uw pogingen tijdelijk opgeeft? Dat is nu precies de toestand, waarin Satan u het liefst ziet belanden!

„Indien wij onze zonden [ons verval tot slechte gewoonten die Gods Wet schenden] belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid” (1 Joh. 1:9).

Misschien zult u in dit menselijk leven niet al uw slechte gewoonten of zondige neigingen overwinnen. Maar God wil wel van u weten welke onherroepelijke richting u aan uw verdere leven wenst te geven.

Wanneer zij die tegen slechte gewoonten strijden daarbij in moeilijkheden geraken, dan dienen zij hulp en bemoediging te putten uit de juiste, daarvoor bestemde bronnen: „. . . zelfs indien iemand op een overtreding betrapt wordt, helpt gij, die geestelijk zijt [dat zijn degenen die rijper in inzicht en kennis zijn], hem terecht in een geest van zachtmoedigheid, ziende op uzelf; gij mocht ook eens in verzoeking komen. Verdraagt elkaanders moeilijkheden; zó zult gij de wet van Christus vervullen” (Gal. 6:1-2).

Iemand die geestelijk volwassen is beseft dat mensen „gewoontedieren” zijn, met zowel goede als slechte gewoonten. Zo iemand zal slechte gewoonten nimmer vergoelijken. Hij weet dat *hij* niet bij machte is een ander die ze niet wil afleren, te veranderen. Maar wel zal hij proberen een voorbeeld te stellen door zelf de slechte gewoonten uit zijn leven te overwinnen. Hij zal anderen, die trachten van hun slechte gewoonten af te komen, daarbij van harte aanmoedigen, wetende dat hij — in hun situatie en met hun ervaringen — weleens voor dezelfde problemen kon worden geplaagd.

Al onze gewoonten — of ze nu ons handelen, ons denken of ons gevoelsleven beheersen — waren „eerst spinnewebben, maar werden later tot scheepskabels”.

Maar het wonder der bekering, een God welgevallig leven en een juist geestelijk inzicht kunnen die ongewenste „kabels” doen breken. Dan komen in hun plaats nieuwe en goede gewoonten van denken, doen en voelen tot ontwikkeling.

Wat voor gewoonten denkt u tot de uwe te maken? □

EEN STEM

(Vervolg van pagina 6)

meenteleden, die zich dikwijls verborgen moesten houden en in het geheim bijeenkwamen. Bedenk hoe miljoenen gelovigen de marteldood stierven! Afschriften van Gods Woord — alle exemplaren moesten destijds met de hand worden geschreven — stonden hun niet te beschikking.

Tussen twee haakjes: het is paradoxaal dat de machtige, politiek invloedrijke, maar valse kerk (een geheimenis: het grote Babylon, Openb. 17:5), die de waarheid trachtte te vernietigen, door God als instrument is gebruikt om de nieuwtestamentische geschriften te bewaren, die deze kerk aan de kaak stellen! De Joden werden door God gebruikt om de Hebreeuwse oudtestamentische geschriften in stand te houden.

Dit alles verklaart hoe schrijver dezes omstreeks 1927 tot de ontdekking kon komen, dat de ware Kerk zoveel van haar oorspronkelijke waarheid had verloren. Uiteraard was in 1927 de gehele Bijbel, in vele talen gedrukt, gemakkelijk verkrijgbaar.

De Kerk van God werd in het jaar 31 n.Chr. door Jezus Christus gesticht. Paulus schreef zijn brief aan de Galaten in ongeveer 53 n.Chr. Precies 100 tijdcyclussen later, in januari 1953, werd Jezus' eigen evangelie over heel Europa uitgezonden door de sterke zender van Radio Luxemburg.

Als nu een volkomen ander evangelie een bedrogen wereld is aangeprent, wat is dan wel de boodschap die God door zijn goddelijke Bode Jezus Christus naar de aarde liet brengen?

De voorspelling van de komst van deze Bode in Maleachi 3 leidt ons regelrecht naar het eigenlijke begin van Jezus' verkondiging van deze boodschap, zoals is beschreven in Markus 1:1. Dat hoofdstuk zet in met:

„Het begin des Evangelies van Jezus Christus, den Zoon van God” (Statenvert.).

In het tweede vers wordt de profetie van Maleachi aangehaald, die laat zien hoe Johannes de Doper de menselijke bode was, die de weg bereidde voor Jezus' eerste verschijning op

aarde. Vervolgens in vers 14 en 15: „En nadat Johannes overgeleverd was, kwam Christus in Galiléa, predikende het Evangelie” — *welk evangelie?* — „het Evangelie van het Koninkrijk Gods, en zeggende: de tijd is vervuld, en het Koninkrijk Gods nabij gekomen; bekeert u en gelooft het Evangelie” (Statenvert.).

Welk evangelie moeten we geloven? Jezus zegt dat we om „behouden” te worden, het goede nieuws over het Koninkrijk van God moeten geloven.

Maar dit goede nieuws werd onderdrukt en doodgezwegen! Het Koninkrijk Gods werd verkeerd voorgesteld, vervalst, afgewezen. Sommigen hebben er „de kerk” van gemaakt: je hoefde enkel „lid te worden” van een kerk — 't deed er niet toe welke — om in het „Koninkrijk Gods” te zijn. Velen zeggen dat het een koninkrijk in de hemel is — een uitleg die niet in de Bijbel voorkomt. Anderen zeggen dat het een etherische vaagheid „in de harten van mensen” is. In Engeland bestond zelfs de leer dat dat het Britse Imperium dat Koninkrijk Gods zou worden.

Het meest verbreid is de mening dat de „hemel” het Koninkrijk Gods is. Deze dwaalleer is min of meer te verklaren uit het feit dat Mattheus de uitdrukking „Koninkrijk der hemelen” bezigt, terwijl Markus, Lukas, Johannes en alle overige boeken van het Nieuwe Testament van „Koninkrijk Gods” spreken.

Velen geloven dat „behoud betekent dat men „naar de hemel gaat”. Een wereldberoemd evangelist zei tijdens een door de tv uitgezonden „kruistocht” tot vele duizenden mensen, dat sommigen onder zijn gehoor misschien „vóór morgenochtend dood zullen zijn. Als u Christus dus vanavond niet ontvangt, kan het te laat zijn. Als u vanavond nog naar voren treedt en vóór Christus kiest, zult u wellicht morgenochtend in de hemel zijn.”

Blijkbaar wordt verondersteld dat het „Koninkrijk der hemelen” — om de uitdrukking van Mattheus te gebruiken — in werkelijkheid „Koninkrijk in de hemelen” zou betekenen. Maar in de Bijbel wordt dat nergens gezegd.

Een predikant die de bijbelse waarheid kende, sprak op een avond voor

een groep mensen. Hij deed zijn gehoor verrast opkijken door te stellen dat er nooit ook maar één sterveling naar de hemel van Gods troon is gegaan, en ook nimmer zal gaan. Hij beloofde een som geld aan een ieder die hem een tekst of bewering in de Bijbel kon aanwijzen, waaruit zou blijken dat er ooit iemand naar die hemel was gegaan of dat ooit zou doen (Christus uitgezonderd), of dat iemand een belofte in de Bijbel kon aanwijzen waaruit bleek dat iemand ooit naar de hemel zou kunnen gaan.

Een vrouw stak haar hand op. „Ik ben voldoende zakelijk ingesteld om op uw aanbod in te gaan”, zei ze. „Heeft Christus dan niet gezegd: ‚Zalig de armen van geest, want hunner is het Koninkrijk der hemelen.’?”

„Dat heeft Jezus inderdaad gezegd”, antwoordde de spreker. „Maar twee verzen later zegt Jezus: ‚Zalig de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde beërven.’ Hoe kunt u deze twee verzen dan met elkaar in overeenstemming brengen?”

„Nou, ja,” antwoordde de vrouw, een tikje in de war, „ik veronderstel dat de armen van geest als ze sterven naar de hemel gaan, maar dat de zachtmoedigen op aarde blijven.” Kennelijk was ze niet erg zeker van haar zaak.

„U bent toch onderwijzeres, nietwaar?” vroeg de spreker. Ze knikte. „Gelooft u dat u bevoegd bent onderwijs te geven?” hield de spreker aan. „Maar u kent niet eens het verschil tussen twee zeer kleine woordjes, namelijk ‚van’ en ‚in’. In New York was een bank die algemeen de Bank van Morgan werd genoemd, naar de voornaamste aandeelhouder J.P. Morgan. Was deze machtige bank nu ‚in’ — d.w.z. binnenin — meneer Morgan? U weet toch zeker wel dat het woordje ‚van’ zeer beslist geen ‚in’ of ‚binnenin’ betekent, maar op bezit duidt. Meneer Morgan bezat de Bank van Morgan (of was er de voornaamste eigenaar van). God bezit het Koninkrijk van God en vandaar ook de naam Koninkrijk van God (of Koninkrijk Gods). Aangezien de hemel Gods troon en verblijfplaats is, gebruikt Mattheus de uitdrukking Koninkrijk der (van de) hemelen, waarmee bezit wordt aangeduid.

„Jezus heeft gezegd: ‚En niemand

is opgevaren naar de hemel, dan die uit de hemel nedergedaald is, de Zoon des mensen' (Joh. 3:13). Vindt u nu nog dat u het geld dat ik heb uitgelooft, heeft verdiend?"

„Nee”, antwoordde ze lachend.

Het evangelie van Jezus Christus is de boodschap, die God de Vader de mensheid liet brengen door de goddelijke Bode Jezus Christus.

Het is zeker niet de boodschap van de mens *omtrent* de goddelijke Bode Jezus. Het is beslist geen boodschap over naar de hemel gaan!

Maar *wat* is dan wel dit evangelie van Jezus Christus, *waarom* is het er?

Reeds eerder heb ik aangetoond dat dit evangelie de boodschap is van het weldra komende Koninkrijk Gods.

Deze boodschap werd reeds eeuwen geleden door Gods profeten verkondigd. We noemen hier enkele van deze profetieën.

Al eeuwen voor de komst van Christus zei de profeet Jesaja tot het volk Israël van het Oude Testament: „Want een Kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven, en de *heerschappij* rust op zijn schouder en men noemt hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vrededorst. Groot zal de *heerschappij* zijn en eindeloos de vrede op de troon van David en over zijn koninkrijk, doordat hij het sticht en grondvest met recht en gerechtigheid, van nu aan tot in eeuwigheid. De ijver van de Here der heerschen zal dit doen” (Jes. 9:5-6).

Dit voorspelde duidelijk dat Christus zou komen als een kind, een zoon van Israël, om *regerend vorst* te worden en voor eeuwig op de aardse troon van David te zitten.

Hier nog een andere profetie: „Daarom zal de Here zelf u een teken geven: Zie, de jonkvrouw zal zwanger worden en een zoon baren; en zij zal hem de naam Immanuël geven” (Jes. 7:14).

Immanuël betekent „God met ons”. De belofte aan Maria, Jezus' moeder, luidde: „... gij zult zwanger worden en een zoon baren, en gij zult Hem de naam Jezus geven. Deze zal groot zijn en Zoon des Allerhoogsten genoemd worden, en de Here God zal Hem de troon van zijn vader David geven, en Hij zal als koning over het huis van Jakob heersen tot in

eeuwigheid, en zijn koningschap zal geen einde nemen” (Lukas 1:31-33).

Jezus werd geboren om Koning te zijn en *voor eeuwig* over een Koninkrijk te heersen!

Voorts zei de engel Gods tot Jozef, de a.s. echtgenoot van Maria: „Jozef, zoon van David, schroom niet Maria, uw vrouw, tot u te nemen, want wat in haar verwekt is, is uit de heilige Geest. Zij zal een zoon baren en gij zult Hem de naam Jezus geven. Want Hij is het, die zijn volk zal redden van hun zonden” (Matth. 1:20-21). Dit is de vervulling van de bovenaangehaalde profetie van Jesaja 7:14.

Deze profetie onthult dat Jezus kwam om eeuwig behoud mogelijk te maken. Er bestaan derhalve twee redenen waarom Jezus diende te komen: 1) om een eeuwigdurend koninkrijk te stichten, en 2) eeuwig behoud te brengen voor de geroepenen die berouw hebben en geloven.

Maar, *wat is* dan de evangelieboodschap?

Het is de verkondiging van het goede nieuws (evangelie) van de komst van het Koninkrijk Gods. Het is vooruitlopend nieuws.

Maar zoals we hebben gezien, werd dat nieuws sinds het midden van de eerste eeuw onderdrukt, en niet langer aan de wereld verkondigd. Behalve in zijn eerder genoemde brief aan de gemeenten in Galatië, schreef de apostel Paulus ook aan de gemeente in Rome: „Want toorn van God openbaart zich van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van mensen, die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden” (Rom. 1:18).

Keren we hier even terug naar de profetie van Maleachi 3:1. Daar wordt Jezus de „Engel des verbonds” genoemd. Van *welk* verbond?

Eerder is al uiteengezet hoe God een verbond sloot met het oude volk Israël. In het Nieuwe Testament wordt dit „het Oude Verbond” genoemd. Mozes was daarbij de middelaar. Dat Verbond was een *huwelijkscontract*. Het volk van het oude Israël werd met God *in de echt verbonden*, maar helaas gedroeg het zich nochtans trouwelozers dan een hoer (Jer. 3:1-4).

Ook maakte het Oude Verbond de kinderen Israëls tot een *natie* hier op aarde. Dit volk werd bestuurd door

een theocratische regering, onder Gods gezag, met aan het hoofd een door God aangewezen man. In de dagen van de profeet Samuël eiste het volk evenwel een „gewone” koning zoals ook andere volkeren op aarde die hadden (1 Sam. 8:1-7).

Maar Jezus Christus kwam van God als de Bode van het Nieuwe Verbond (Jer. 31:31 en Hebr. 8:6-13). Daar staat dat het Nieuwe Verbond ook moet worden gesloten met Israël en Juda, niet met een andere grondwet maar met *betere beloften*.

Jezus Christus zal de middelaar van het Nieuwe Verbond zijn. Het Oude Verbond schonk Israël alleen nationale en materiële beloften, steunende op dezelfde fundamentele, geestelijke Wet. Maar de nieuwtestamentische Kerk heeft betere beloften: het eeuwige leven in het Koninkrijk Gods!

Het Israël van het Oude Verbond bestond uit de *menselijke* kinderen van de *mens* Jakob, wiens naam werd veranderd in Israël. Het Koninkrijk Gods zal bestaan uit de *geboren* (door een opstanding) kinderen van God, het goddelijke gezin van God.

Jezus was de Bode van dat Nieuwe Verbond; Hij bracht de boodschap van het Nieuwe Verbond, dat alle geboren kinderen van God tot leden van het gezin van God zal maken! En dat gezin zal het Koninkrijk Gods zijn. Zoals het oude Israël zowel een menselijke familie als een volk was, zo zal het Koninkrijk Gods zowel het goddelijke gezin van God als het over de aarde heersende Koninkrijk Gods zijn — om uiteindelijk over *het ganse heelal* te regeren!

Jezus nu verkondigde reeds bij het allereerste begin van zijn evangelieprediking het Koninkrijk Gods.

Hij zei: „De tijd is vervuld en het Koninkrijk Gods is nabij gekomen.” *Waarom* zei hij dat?

Herinner u hoe we in eerder verschenen delen de achtergrond van dit alles hebben beschouwd. Vóór de mensen hadden engelen deze wereld bewoond. Aanvankelijk stonden ze onder goddelijk gezag met op de troon de aartsengel Lucifer. Maar Lucifer kwam in opstand en veranderde zijn engelen in demonen. Hij stelde het Koninkrijk Gods buiten werking en zijn naam werd veranderd in Satan de duivel.

De eerste mens, Adam, kreeg de

kans Satans weg af te wijzen en Gods weg — die van zijn wettig gezag — te kiezen en daarmee het gezag van God hier op aarde te herstellen. Maar Adam volgde zijn vrouw in opstandigheid. Toen was het aan „de tweede Adam”, Jezus Christus, zich waardig te tonen om over Gods Koninkrijk te regeren door Satans weg af te wijzen, Satan zelf te weerstaan en Gods weg te kiezen.

En dit nu was wat Jezus inderdaad deed (Matth. 4:1-11). Hij toonde zich waardig, en aldus *werd de tijd vervuld!* Voor de eerste maal zou nu het Koninkrijk Gods worden verkondigd! Iemand had zich gekwalificeerd dat Koninkrijk te stichten en te besturen! De tijd was gekomen. Daarom riep Jezus zijn toehoorders op, zich te bekeren en in het door Hem verkondigde goede nieuws te geloven!

Verlosser en Koning

Maar ook kwam Jezus als redder van alle mensen die, eenmaal geroepen, zich zullen bekeren en geloven.

Heel in het begin van zijn evangelieverkondiging sloop een vooraanstaand Farizeeër 's nachts bij Jezus binnen om hem te spreken.

„Wij weten,” begon hij — dat wil zeggen, wij Farizeeërs „weten dat gij van God gekomen zijt als leraar.”

Jezus verdeed geen tijd, maar kwam direct ter zake. „Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, tenzij iemand wederom geboren wordt, kan hij het Koninkrijk Gods niet zien” (Joh. 3:1-3).

Nicodemus begreep hier niets van.

Hij vroeg: „Hoe kan een mens geboren worden, als hij oud is?” Ook heden ten dage kunnen de mensen zoiets niet begrijpen. Maar Nicodemus wist tenminste wat het betekent geboren te worden. „Kan hij dan voor de tweede maal in de moederschoot ingaan en geboren worden?” vroeg hij.

Jezus antwoordde ondubbelzinnig: „Wat uit het vlees geboren is, *is vlees*, en wat uit de Geest geboren is, *is geest*.” Aldus Jezus' uitleg. Wanneer iemand uit de Geest wordt geboren, zal hij niet langer vlees (stoffelijk) zijn. Hij zal dan geest zijn — geheel uit geest bestaan. Hij zal dan niet langer menselijk zijn.

Met dat al zijn er thans duizenden,

ja wellicht miljoenen, die nog altijd sterfelijk vlees, uit stof gevormd zijn, die beweren „wedergeboren” te zijn. En dat is een regelrechte verdraaiing van de duidelijke uitspraak van Jezus.

Ook heeft Jezus, in vers 5, gezegd dat het Koninkrijk Gods iets is, dat men kan *binnengaan*, doch uitsluitend als men uit *Geest* geboren is, *geest is*, uit geest bestaat — en niet langer vlees en bloed is!

In I Korinthe 15:50 lezen we: „Dit spreek ik evenwel uit, broeders: vlees en bloed kunnen het Koninkrijk Gods niet beërven en het vergankelijke beërft de onvergankelijkheid niet . . . Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen en dit sterfelijk moet onsterfelijkheid aandoen” (vers 53).

Zij die ten onrechte menen „wedergeboren” te zijn, zijn nog altijd sterfelijk, nog steeds vlees en bloed, nog immer vergankelijk. Zij bestaan nog steeds niet uit geest. Ze zijn nog niet *onsterfelijk*. Wat ze dan wel zijn? *Misleid!*

Het Woord van God voor de mens openbaart dat Satan *de gehele wereld heeft misleid!*

Maar . . . hoe kón de hele wereld worden misleid? De fundamentele Wet — de grondwet zelf — van Gods Koninkrijk is een wijze van leven, die in één enkel woord kan worden samengevat: *liefde*. Maar Gods liefde is een innerlijke bezorgdheid voor het welzijn van anderen. Het is de weg van *geven*, van dienen, meewerken, delen.

Maar deze wereld volgt de weg van Satan, de weg van *nemen*, van naar zich toe halen; de weg van „*Ik, Ik* en nog eens *Ik!*” Het is de weg van ijdelheid, begeerten, inheligheid, afgunst, anderen opzij duwen, eerzucht en geweld — en ook van opstand tegen gezag.

De weg van deze wereld kan worden samengevat in dat ene begrip: „*nemen*”. Deze houding, drijfveer of aanpak is de oorzaak van alle ellende, lijden en dood op deze wereld.

Het is de weg die leidde tot de ontkenning van Gods gezag door een deel der engelen. Het evangelie van Jezus Christus is het goede nieuws van de „weg van geven”, de zin van het Koninkrijk Gods.

Het herstel van Gods Koninkrijk is door alle profeten voorspeld. Het

boek Daniël is er een voorbeeld van.

Daniël was een van vier uitzonderlijk begaafde, jonge Joden, die met het volk van Juda door de legers der Chaldeeën in gevangenschap waren weggevoerd. Deze vier kregen hoge posten in de regering van het rijk der Chaldeeën, het allereerste wereldrijk.

Nu geschiedde het dat de koning, Nebukadnessar, uitermate was verontrust door een droom. Hij had in die droom een reusachtig beeld gezien en „de aanblik ervan was schrikbarend”. Het had een hoofd van schitterend, gedegen goud, zijn borst en armen waren van zilver, zijn buik en lendenen van koper, zijn benen van ijzer, zijn voeten deels van ijzer, deels van leem.

De profeet Daniël werd voor de koning geleid om te vertellen wat deze gedroomd had en de betekenis daarvan uit te leggen. Daniël bad daarop, en vroeg God hem de droom te laten weten en ook de uitleg ervan.

Voor de koning staande, zei Daniël: „. . . er is een God in de hemel, die verborgenheden openbaart; Hij heeft de koning Nebukadnessar bekendgemaakt *wat in toekomstige dagen geschieden zal*” (Dan. 2:28). Waarop Daniël de koning vertelde wat deze gedroomd had en vervolgens de droom uitlegde.

„Gij, o koning, koning der koningen, aan wie de God des hemels het koningschap, macht, sterkte en eer geschonken heeft . . . gij zijt dat gouden hoofd. Doch na u zal een ander koninkrijk ontstaan, geringer dan het uwe; en, weer een ander, een derde koninkrijk, van koper, dat heersen zal over de gehele aarde; en een vierde koninkrijk zal hard zijn als ijzer; juist zoals ijzer alles verbrijzelt en vermorselt; en gelijk ijzer, dat vergruizelt, zal dit die allen verbrijzelen en vergruizelen. En dat gij de voeten en de tenen gezien hebt deels van pottenbakkersleem en deels van ijzer, betekent, dat dit een verdeeld koninkrijk wezen zal . . . en de tenen der voeten deels van ijzer en deels van leem; ten dele zal dit koninkrijk hard zijn, en ten dele zal het broos zijn . . . Maar in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk oprichten, dat in eeuwigheid niet zal te gronde gaan . . . het zal al die koninkrijken verbrijzelen en daaraan een einde maken, maar zelf zal

het bestaan in eeuwigheid" (Dan. 2:37-44).

Ziehier hoe God de geschiedenis van het werelds gezag openbaarde vanaf de gevangenschap van Juda tot de komst van het Koninkrijk Gods.

Op welk punt zijn wij in het beeld van deze profetie thans aangeland? De profetieën uit Daniël 7 en Openbaring 13 en 17 spreken van een zelfde reeks heidense wereldregeringen tot aan de wederkomst van Christus als Hij met het Koninkrijk Gods zal regeren. We zijn thans in de periode van de „tenen" aangeland in afwachting van het herstel of de wederoprichting van het Heilige Roomse Rijk en wel in de vorm van tien naties in Europa. Deze ontwikkeling is op economisch gebied al begonnen met het tot stand komen van de EEG.

Andere profetieën voorspellen de komst van het Koninkrijk Gods. Maar de wereld schijnt daar geen flauwe notie van te hebben!

Jezus onderrichtte Zijn toekomstige apostelen omtrent het Koninkrijk Gods. Hij zond hen uit met de speciale opdracht de komst van het Koninkrijk Gods te verkondigen (Matth. 10:5-7; Lukas 9:1-2). Ook stuurde Hij zeventig anderen — twee aan twee — uit met dezelfde opdracht (Lukas 10:1, 9).

Van Jezus' eigen prediking wordt gezegd: „En Hij trok rond in geheel Galilea en leerde in hun synagogen en verkondigde het evangelie van het koninkrijk . . ." (Matth. 4:23). De gelijkenissen van Jezus slaan ook op het Koninkrijk Gods. Na zijn opstanding uit de dood was Jezus bij zijn discipelen „veertig dagen lang hun verschijnende en tot hen sprekende over al wat het Koninkrijk Gods betreft" (Hand. 1:3). De apostel Paulus verkondigde het evangelie van het Koninkrijk Gods aan de heidenen (Hand. 28:23, 31). Tot tweemaal toe vervloekte Paulus de mens of engel die een ander evangelie verkondigde dan dat van het Koninkrijk Gods (Gal. 1:8-9).

Voor de eerste verkondiging van het evangelie onder de heidenen stuurde God Petrus uit (Hand. 10). Hoe bracht Petrus die eerste boodschap aan de heidenen? Hij sprak tot hen over „het woord, dat Hij heeft doen brengen aan de kinderen Israëls om vrede te verkondigen door Jezus

Christus. Deze is aller Heer. Gij weet van de dingen, die geschied zijn door het gehele Joodse land, te beginnen in Galilea, na de doop, die Johannes verkondigde" (Hand. 10:36-37).

Geef u goed rekenschap van al deze dingen! *Wie* zond de boodschap, het evangelie? Petrus sprak van „het woord, dat God heeft doen brengen". Aan wie was de boodschap gericht? „Aan de kinderen Israëls". Wie was de Bode, die het overbracht? „Jezus Christus". Waar werd de boodschap gepredikt? „Door het gehele Joodse land". Waar werd ze het eerst gebracht? „Te beginnen in Galilea". En wanneer geschiedde dat? „Na de doop, die Johannes verkondigde".

Dit leidt ons rechtstreeks naar Markus 1:1, 14-15, naar het „Begin van het Evangelie van Jezus Christus". Daar vindt men de Bode, die het evangelie bracht. *Wanneer?* „Nadat Johannes was overgeleverd, ging Jezus naar Galilea", waar het *begon*. En welk evangelie predikte Hij daar? *Het evangelie van het Koninkrijk Gods*.

Dat evangelie stamt uit het jaar 27 n.Chr. Omstreeks 53 n. Chr. schreef Paulus aan de Galaten dat zij werden misleid door *valse profeten* met een ander evangelie, terwijl het evangelie van het Koninkrijk Gods werd onderdrukt!

Aan de Romeinen schreef Paulus: „Want toorn van God openbaart zich van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van mensen, die de waarheid in ongerechtigheid *ten onder houden*" (Rom. 1:18).

Jezus voorspelde de onderdrukking en de huidige verkondiging

De allervoornaamste profetie uit het Nieuwe Testament is die van Jezus in Mattheus 24, ook vermeld door Markus in hoofdstuk 13 en door Lukas in hoofdstuk 21.

Het is een profetie die door vele geestelijken, theologen en evangelisten totaal verkeerd begrepen en daardoor onjuist en verdraaid uitgelegd wordt. En het is nog wel zo'n belangrijke profetie!

Jezus was op de Olijfberg ten oosten van de tempel. Zijn discipelen kwamen naar hem toe voor een vertrouwelijk gesprek. Hij had gesproken over de komende verwoesting van de tempel en ook over zijn latere terugkeer naar de aarde.

„Zeg ons," verzochten de discipelen, „wanneer zal dat geschieden, en wat is het teken van uw komst, en van de voleinding der wereld?"

Let wel, ze stelden twee vragen: 1) „Wanneer zal dit geschieden?" en 2) „Wat is het teken van uw komst en van het einde der wereld?"

In de eerste plaats: om *welke dingen* gaat het hier? Zijn discipelen hadden Hem zojuist de tempelgebouwen aangewezen (Matth. 24:1). Jezus' reactie daar op was: „Ziet gij dit alles niet?" Lukas' verslag van deze gebeurtenis maakt nog duidelijker wat Jezus zei: „En toen sommigen van de tempel zeiden, dat hij met schone stenen en wijgeschenken versierd was, sprak Hij: Wat gij daar aanschouwt — er zullen dagen komen, waarin geen steen op de andere zal gelaten worden, die niet zal worden weggebroken" (Lukas 21:5-6).

De eerste vraag van de discipelen was dus wanneer de machtige gebouwen van de tempel zouden worden vernietigd. Die verwoesting werd een feit in het jaar 70 n. Chr.

De meeste theologen gaan er ten onrechte van uit dat Jezus' antwoord sloeg op het *teken* van zijn wederkomst op aarde. Maar voor alles zette Hij uiteen wat er zou gebeuren tussen toen — het jaar 31 — en de vernietiging van de tempel in 70.

Jezus' antwoorden sloegen op de dingen die er zouden gebeuren in de tijd dat *zij* leefden, dus nog voor het jaar 70. „Ziet toe dat niemand u verleide! Want velen zullen komen onder mijn naam en zeggen: Ik ben de Christus, en zij zullen velen verleiden" (Matth. 24:4-5).

Begrijp goed wat Jezus zei. Hij bedoelde *niet*, zoals theologen het heden ten dage verkeerd uitleggen, dat velen zullen komen onder mijn naam en zeggen dat *zij* de Christus zijn.

Wat Jezus *werkelijk bedoelde*, was dat velen in zijn naam zouden komen, d.i. zouden beweren dienaar van Christus te zijn, en zeggen dat Jezus de Christus is en toch velen zouden bedriegen. Jezus zeide dat „vele" van zulke valse predikers en evangelisten zouden komen en velen zouden verleiden.

Vervolgens zei Christus: „Ook zult gij horen van oorlogen, en van geruchten van oorlogen. Ziet toe, weest niet verontrust; want dat moet

geschieden, maar het einde is het nog niet." *Houd dit duidelijk voor ogen!* Jezus gaf hiermee nog geen antwoord op hun tweede vraag, over het einde van de wereld. Al deze dingen waren niet het *teken* dat het einde van deze wereld, dit tijdperk, en de wederkomst van Christus nabij waren. Zelfs wees Hij er met nadruk op dat deze dingen *niet* dat teken waren. Nochtans menen de meeste predikers tegenwoordig dat hij wel van dat teken sprak. Iets wat echter nog niet het geval was.

Jezus vervolgde daarna met de waarschuwing dat zelfs zij — zijn oorspronkelijke apostelen uit de eerste eeuw — zouden worden overgeleverd om te worden gemarteld en gedood. En zo is het ook inderdaad gegaan!

In vers 13 zei Jezus: „Maar wie volhardt tot het einde [van zijn levensdagen], die zal behouden worden.”

Daarna gaf Jezus — zie vers 14 — een antwoord op hun tweede vraag, die omtrent het einde van de wereld en de wederkomst van Christus: „En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en *dan* zal het einde gekomen zijn.”

Het evangelie van het Koninkrijk Gods, zoals hierboven weergegeven, werd in het midden van de eerste eeuw onderdrukt. En het werd pas weer over de wereld verspreid, toen schrijver dezes het door middel van een van 's werelds krachtigste radio-stations, Radio Luxemburg, verkondigde. Dat was in de eerste week van januari 1953, *dus precies 100 tijdcyclussen* nadat het was onderdrukt! Dat was 1 tijdcyclus (van 19 jaar) *nadat* het aan heel Amerika was verkondigd!

Maar het *teken* dat Jezus gaf, waarmee Hij het einde van deze wereld (dit tijdperk) en Zijn komst in opperste glorie bekend zou maken, is de verkondiging van „dit Evangelie van het Koninkrijk”!

Die tijd is thans *nabij!* Vele andere profetieën beschrijven wereldgebeurtenissen, die zich thans afspelen of op het punt staan los te barsten als kenmerken van juist die *eindtijd!*

In het volgende deel zal het waarom van de Kerk worden behandeld. □

VLUCHTELINGENCRISIS

(*Vervolg van pagina 13*)

nen die Hij voor een speciaal doel uitverkoos en riep.

Adam koos voor de verkeerde overheid — de heerschappij van Satan — want een rationele, gezonde overheid produceert geen vluchtelingen zoals we tegenwoordig zien! De mensen blijven daar waar ze gelukkig zijn.

In wezen is de regering waarvoor Adam koos, tegenwoordig nog met ons! Een fascinerend en waarheidsgetrouw beeld van de ware aard van de menselijke heerschappij vindt u in *Het ongelooflijke potentieel van de mens*, welk boek u op aanvraag gratis wordt gezonden.

De oorzaak waardoor menselijke overheden van nature niet in staat zijn het vluchtelingenprobleem doelmatig op te lossen, is dat de mens er zelf de oorzaak van is! Dit is niet om kleinerend te spreken over de pogingen van duizenden mensen die zich in steunorganisaties voor de vluchtelingen inspannen. Het wil alleen zeggen dat het probleem nimmer geheel zal worden opgelost voordat Gods wereldregering de leiding overneemt. De taak is te moeilijk voor de mens.

Op komst — de uiteindelijke oplossing

Het enige volledige antwoord is dan ook het herstel van Gods Regering en van zijn levenswijze op deze aarde. Alleen dan kan er een oplossing komen voor de beproeving van 10 miljoen ontheemde mensen.

De opwindende voorspelling van deze regering kunt u vinden in de Bijbel: „En het zal geschieden in het laatste der dagen [de tijd waarin wij ons nu bevinden]: dan zal de berg (Gods Koninkrijk, Dan. 2:44-45) van het huis des Heren vaststaan . . . En Hij zal richten tussen *vele* volkeren en rechtspreken over machtige natiën tot in verre landen. Dan zullen zij [alle landen] hun zwaarden tot ploegscharen omsmeden en hun speren tot snoeimessen; geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren” (Micha 4:1-3).

Ironischerwijze staat een deel van deze boodschap met grote letters in een marmeren plaat bij het gebouw van de VN gebeiteld! Naast de huidige,

ondoelmatige en weinig voorstellende wereldcoalitieregering, getuigt die plaat zwijgend van een tijd die nu niet lang meer op zich zal laten wachten, de tijd waarin de God van Abraham, Izaäk en Jakob zal wederkeren om een regering te vormen die gebaseerd is op de wetten van de levende God. Wanneer de mensen eenmaal weer teruggevoerd zijn naar hun eigen land, zullen er onder deze regering geen vluchtelingen meer voorkomen.

Kunnen wij ons een voorstelling maken van zo'n veranderde wereld? De mensen zullen zich verheugen over deze regering, die leiding geeft aan een wereld die bevolkt wordt door gelukkige mannen en vrouwen, en die een zo positieve toekomst tegemoet gaat dat er vele pagina's voor nodig zouden zijn om haar te beschrijven. (Dit onderwerp is reeds behandeld in ons boekje *Waartoe bent u geboren?* Vraag uw gratis exemplaar vandaag nog aan.)

Zij die op de vlucht zijn voor de moeilijkheden van deze wereld zullen een nieuwe kans krijgen, een gelegenheid om te leren en een bevredigend leven te leiden. Er zal geen behoefte zijn aan ontelbare stichtingen en hulporganisaties — er zullen domweg geen door oorlog verscheurde landen meer zijn om hulp naar toe te zenden. „Kwaad” zal een woord zijn dat alleen voor de verleden tijd wordt gebruikt!

Zie hier dan de verademing die de vluchtelingen door Gods ingrijpen te beurt zal vallen . . . „Ten tijde des welbehagens [d.w.z. nadat Gods Regering is gevestigd] heb Ik u verhoord, en ten dage des heils heb Ik u geholpen; Ik zal u behoeden en u stellen tot een verbond voor het volk om het land weder te herstellen, om verwoeste eigendommen weer tot een erfdeel te maken, om tot de gevangenen te zeggen: Gaat uit! tot hen die in de duisternis zijn: Komt te voorschijn!” (Jes. 49:8-9.)

En wat zal er gebeuren wanneer de vluchtelingen worden vrijgelaten, en wanneer zij weer op weg naar huis zijn?

„Aan de wegen zullen zij weiden, op alle kale heuvels zal hun weide zijn; zij zullen hongeren noch dorsten, woestijnbloed noch zonnesteek zal hen treffen” (Jes. 49:9-10).

Wat een ongelooflijke toekomst! En een die *vaststaat!* □

Persoonlijk

(Vervolg van pagina 2)

Jeruzalem. Te dien dage zal Ik Jeruzalem maken tot een steen, die alle natiën moeten heffen; allen die hem heffen, zullen zich deerlijk verwonden. En alle volkeren der aarde zullen zich daarheen verzamelen . . . Te dien dage zal Ik de stamhoofden van Juda maken als een vuurbekken tussen het hout, en als een vuurfakkeltussen de garven; dan zullen zij rechts en links alle natiën in het rond verteren; en Jeruzalem zal blijven voortbestaan op zijn eigen plaats, te Jeruzalem . . .

Te dien dage [weldra] zal de Here de inwoners van Jeruzalem beschutten, en wie onder hen struikelt, zal te dien dage zijn als David, en het huis van David als God, als de Engel des Heren voor hun aangezicht" (Zach. 12:2-8).

Ik houd hier even op om melding te maken van iets dat al dan niet veelbetekenend kan zijn — God weet het en de tijd zal het leren. Ik persoonlijk ben van het Huis van David. Iedere generatie van mijn voorgelacht is vastgelegd via mijn vader, zijn vader en zo tot koning Edward I van Engeland. En door het koninklijke voorgelacht van de Britse dynastie is de afstamming nagespeurd tot aan koning David van het oude Israël. Reeds heeft God mij hechte en warme gunst verleend in de ogen van vele leiders in de staat Israël. Er moet nog een Boodschap worden gezonden (Jes. 40:9-10) door een dienaar van God naar de steden van Juda. Dit zal gebeuren op de wijze van God.

Maar nu gaan wij verder in Zacharia 12: „Te dien dage zal Ik zoeken te verdelen alle volken die tegen Jeruzalem oprukken" (vers 9).

Maar Christus zal bij zijn komst als Koning der koningen om alle volken te regeren — om wereldvrede in te luiden — opnieuw Jeruzalem kiezen als zijn hoofdstad — dat vervolgens de hoofdstad zal worden van waaruit de hele wereld duizend jaar zal worden geregeerd!

Ik persoonlijk ben Jeruzalem gaan liefhebben zoals, naar ik weet, mijn vriend Teddy Kollek het liefheeft en ik verwacht daar in de toekomst veel tijd door te brengen — indien Christus het wil! □

RASSENRELLEN

(Vervolg van pagina 5)

(Gal. 6:7). Zij die misdaden begaan, dienen hun verdiende loon te krijgen, en niet in staat te worden gesteld zich door een koehandeltje aan vervolging te onttrekken.

Daar staat tegenover dat de Bijbel, met het oog op de beperkte middelen welke de mens ten dienste staan om achter de waarheid te komen, de eis stelt dat getuigen de waarheid spreken. (Ex. 20:16: „Gij zult geen valse getuigenis spreken".) Het Oude Testament maakt meined tot een *zwaar* bestraft vergrijp: „ . . . blijkt, dat de getuige een valse getuige is, en dat hij een valse aanklacht tegen zijn broeder heeft ingediend, dan zult gij hem doen, zoals hij zijn broeder dacht te doen . . ." (Deut. 19:18-19).

Dat neemt niet weg dat de rechter in de McDuffie-zaak de jury er met nadruk op moest wijzen dat de mogelijkheid bestond dat de getuigen logen: „een getuige die zich realiseert dat hij zijn eigen vrijheid kan bewerken door anderen te beschuldigen, heeft een motief tot falsificatie".

Wat is waarheid?

Het vermogen van de natuurlijke, wat de Bijbel noemt „vleselijke" menselijke geest om de gehele waarheid van een situatie te kennen, is aan ernstige beperkingen onderhevig. Het is vaak erg moeilijk met zekerheid vast te stellen wat er werkelijk gebeurde. Om deze beperking te overwinnen, heeft het door mensen opgestelde recht in landen met het Anglosaksische rechtstelsel het jury-systeem ontwikkeld. Het grondbeginsel daarvan is dat twee meer weten dan een. Dit stemt overeen met het bijbelse grondbeginsel: „ . . . er is redding als er vele raadgevers zijn" (Spr. 11:14).

En toch zijn juryleden menselijk, en is er bij hen, in tegenstelling tot bij God, sprake van „aanneming des persoons" (Hand. 10:34). De jury die McDuffie's moordenaars vrijspreek, bestond geheel uit blanken. Natuurlijk werden zij verondersteld hun oordeel niet te laten beïnvloeden door racistische factoren. Maar velen zijn daar niet zo zeker van.

En terwijl het idee van een jury gebaseerd is op het beginsel van een groot aantal geraadpleegden, scheen

de jury in de McDuffie-zaak dit principe te loochenstraffen. Normaal bestaat een jury uit twaalf mensen — hetzelfde aantal dat Christus koos als zijn oorspronkelijke apostelen. Maar in de McDuffie-zaak waren er maar zes juryleden. Mogelijk zou deze jury, als ze groter was geweest, niet zo snel geweest zijn met haar vrijsprekend vonnis. De jury bestond geheel uit blanken doordat de rechter de zitting van Miami overgebracht had naar een zone waar zich minder zwarte ingezetenen op de jurylijsten bevinden, en doordat de verdedigers erin slaagden alle potentiële zwarte juryleden die eventueel beschikbaar waren, te wraken.

Dit laatste wijst op een toenemend probleem bij de Amerikaanse rechtspraak. Doordat advocaten juryleden onbevoegd kunnen laten verklaren, zijn zij in staat dat privilege te gebruiken om jury's zodanig te *kneeden* dat zij geacht kunnen worden welwillend tegenover hun cliënten te staan. Zij weten heel goed dat bepaalde soorten mensen in bepaalde opzichten bevooroordeeld zijn.

Daarentegen tracht de Bijbel de gerechtigheid zoveel mogelijk los te maken van uitsluitend menselijke factoren. Het bijbelse stelsel van gerechtigheid zoekt de waarheid zonder dat die eerst door de zeef van menselijke emoties en gevoelens is gegaan: „Gij zult het recht van vreemdeling en wees niet buigen . . ." (Deut. 24:17). In Gods rechtstelsel dient het *geen verschil* te maken wie de rechter is of wie de verdachte. Huidskleur, klasse, sexe — het zijn stuk voor stuk factoren waarvan de Bijbel zeer duidelijk zegt dat zij de afloop van een zaak *nooit* mogen beïnvloeden: „Indien gij met aanzien des persoons handelt, doet gij zonde . . ." (Jak. 2:9).

Helaas is het zo dat wanneer het recht in de handen van sterfelijke mensen wordt gelegd, zowel rechters als jury's *wel* met aanzien des persoons handelen. Dat betekent dat jury's uit genoeg mensen moeten bestaan om het effect van deze menselijke neiging te verkleinen. Ware de jury in de McDuffie-zaak groter geweest, dan zou rassenvooroordeel mogelijk niet zo'n rol hebben kunnen spelen. Veel mensen hebben er moeite mee te geloven dat een uit *twaalf* personen bestaande jury waarvan ook

een aantal zwarten deel zou hebben uitgemaakt, tot eenzelfde uitspraak zou zijn gekomen.

De klungelende wreker

God legt menselijke heersers de plicht op boosdoeners te straffen: „Zij [de menselijke overheid] staat immers in dienst van God, u ten goede. Maar indien gij kwaad doet, wees dan bevreesd; want zij draagt het zwaard niet tevergeefs: zij staat immers in de dienst van God, als toornende wreekster voor hem, die kwaad bedrijft” (Rom. 13:4). Omdat de gewone burger als regel buiten verhouding tot de ernst van het gepleegde misdrijf zou straffen, verklaart de Bijbel dat de wrake dient te worden overgelaten aan de daartoe bevoegde autoriteiten: „Wreekt uzelf niet . . . Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden, spreekt de Here” (Rom. 12:19). God vergeldt ten dele door de menselijke autoriteiten „in zijn dienst te stellen”. De bloedige en zinloze rellen in Miami tonen inderdaad wat er gebeurt wanneer burgers op eigen houtje recht doen!

Dat neemt niet weg dat menselijke heersers soms hun plicht verzaken wanneer het, zoals in de zaak McDuffie, om de bestraffing van boosdoeners gaat. De aanklagers rommelden maar wat aan. Zij hadden krachtiger moeten protesteren tegen een geheel blanke jury. Zij hadden zwaardere aanklachten tegen de verdachten moeten opstellen, zodat de jury eerder geneigd zou zijn geweest tot schuldigverklaring op bepaalde punten van het ten laste gelegde, ook al zouden die minder zware beschuldigingen betreffen. En de justitie had meer tijd moeten uittrekken om zich in de zaak te verdiepen.

In dit opzicht klaagt God ons hele systeem van strafrechtspraak aan. Deze aanklacht treft in het bijzonder de rechters die de wetten maken waaraan de vervolgende instanties zich hebben te houden: „Zo zegt de Here Here: Het is meer dan genoeg geweest, vorsten van Israël. Laat af van geweld en onderdrukking, handelt naar recht en gerechtigheid; ontlast mijn volk van uw afpersingen, luidt het woord van de Here Here” (Ezech. 45:9).

Vergelijk deze beschuldiging van God nu eens met de verklaring van Benjamin Hooks, hoofd van de natio-

nale vereniging ter bevordering van de belangen van niet-blanken in de VS: „Het is moeilijk de gevoelens van woede te beschrijven die door je heen gaan wanneer mannen en vrouwen in uniform, optredend namens de staat, iemand aframmelen of doodslaan, om vervolgens, nadat het in de wetten en in de grondwet verankerde recht zijn loop heeft gehad, te worden vrijgelaten.”

En doordat het Amerikaanse rechtsstelsel niet functioneert zoals God dat wenst, gingen de moordenaars van Arthur McDuffie vrijuit en kwam het in de brandende straten van Miami tot bloedige rassensrellen. Een lid van de commissie voor mensenrechten in Boston zegt er dit van: „Wanneer bij de behandeling van een strafzaak niet de juiste rechtsgang wordt gevolgd, brengt dat de mensen de straat op.” De profeet Ezechiël uit zich nog veel scherper in zijn veroordeling van onrechtvaardigheden: „. . . het land is vol van bloedschuld, en de stad vol van rechtsverkrachting . . .” (Ezech. 9:9).

Gelijk recht voor allen

Het onrecht in de zaak McDuffie was voor de relletjesmakers in vele opzichten de „druppel die de emmer deed overlopen”. De leden van Miami's zwarte gemeenschap waren gaan geloven dat het strafrecht eenzijdig tegen hen gekant was. Zo had de justitie in Miami zich uitgesloofd om een zeldzaam voorkomende zaterdagse zitting van een voltallige jury bijeen te roepen om een populaire zwarte schoolfunctionaris van misbruik van fondsen te beschuldigen, maar zij verzuimde een aantal rechereurs in burger in staat van beschuldiging te stellen, die abusievelijk de woning van een zwarte onderwijzer waren binnengedrongen en zowel hem als zijn zoon hadden geslagen. In een andere zaak lieten de openbare aanklagers een blanke politieagent gaan die een elfjarig zwart meisje had aangerand. De man werd niet naar de gevangenis gezonden, maar kreeg de opdracht zich onder „psychiatrische behandeling” te stellen.

Met de vrijlating van de moordenaars van McDuffie scheen zich een patroon te vormen. Blanken die zwarten kwaad deden, kregen niet de straf die zij verdienden.

In Gods wereld en onder Gods

systeem zal het allemaal anders gaan. Gods beginsel is dat factoren die niets met de schuldvraag uit te staan hebben — zoals ras — geen enkele invloed dienen te hebben op de uitslag van een rechtsgeding. God veroordeelt een dergelijke partijdigheid — of die nu tegen de arme is gericht (Ex. 23:6) of in zijn voordeel werkt (Ex. 23:3).

De Bijbel verklaart het tot een gruwel wanneer „onschuldig bloed” — zoals dat van McDuffie — vergoten wordt (Deut. 19:10). En in de komende Wereld van Morgen zullen incidenten zoals die met McDuffie voor altijd zijn uitgebannen.

Weldra zal God Jezus Christus zenden om zijn Regering te vestigen en „eeuwigdurende gerechtigheid” te brengen (Jes. 9:6). Onder die Regering zal er gelijk recht voor allen zijn, onverschillig van welk ras of van welke nationaliteit.

De Bijbel verklaart: „Enerlei recht zult gij hebben; de vreemdeling zij gelijk de geboren Israëliet . . .” (Lev. 24:22).

„Enerlei recht” voor allen! Doordat dit beginsel werd geschonden, brandde Miami. Maar wanneer Christus wederkomt, zal het geëerbiedigd en in praktijk gebracht worden. □

VERKIEZINGEN

(Vervolg van pagina 4)

mens. Gods Geest van liefde manifesteerde zich niet. En dat doet hij evenmin bij onverschillig wie van de wereldleiders.

Hoe anders zal het in de wereld van morgen toegaan!

Satan zal verdwenen zijn! Jezus Christus zal aan het bewind zijn! Met Hem, maar onder Hem, zullen waarlijk bekeerde heiligen regeren die dan onsterfelijk zullen zijn en vervuld van Gods Geest van „liefde” — onsterfelijke goddelijke wezens zonder zelfzucht of inhaligheid, maar overvloeiend van liefde voor het goede, geluk, welzijn en eeuwig behoud van alle anderen!

Jezus leerde ons te bidden: „Uw Koninkrijk kome, uw wil geschiede, gelijk in de hemel alzo ook op de aarde.”

Zouden wij maar niet liever beginnen te *bidden*? □

Hoe dikwijls hoort u niet na Sinterklaas . . .

„NOG 2½ WEEK VOOR DE KERSTINKOPEN”

Maar wacht eens even! Hebt u weleens nagedacht hoe wij nu eigenlijk aan al die ongewone kerstituelen en legenden komen? Komen de kerstman en de kerstboom met z'n ornamenten uit de Bijbel? Waarom houdt u deze vermeende christelijke kerstdagen eigenlijk? Zoudt u graag eens meer willen weten over de feestdagen die de bijbelse profeten hielden, of Christus en de apostelen na hem? Echt wel de moeite waard hier eens in te duiken nu de 25e december toch nadert.

Schrijf vandaag nog om ons gratis boekje: *Heidense feestdagen — of Gods heilige dagen?*

Heidense Feestdagen-
of Gods Heilige
Dagen?

GRATIS
BOEKJE

VERZOEK OM LECTUUR/ADRESWIJZIGING

Kruis aan:

- Zend mij de volgende lectuur: _____
- Adreswijziging: _____
- Nieuwe abonnee:
Schrijf hieronder het nieuwe adres

Naam .....

Straat .....

Postcode/plaats .....

Land .....

Knip uit en zend dit samen
met het adresstrookje
naar:

De Echte Waarheid
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)